

Τριᾶται, Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τριᾶται, Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 15 Ἀπριλίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 56

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ, διήγημα Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ). —
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ.
—ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισδούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματῶν, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Ἐπειδὴ παρὰ πολλῶν διεβιβάσθησαν ἡμῖν παράπονα διὰ τὴν ἐντελῆ ἀποτυχίαν τῶν εἰκόνων μας — καὶ τοῦτο διότι προετιμήσαμεν νὰ ὑποστηρίξωμεν ἐντοπίους ξυλογράφους — ἀναγκαζόμεθα νὰ διακόψωμεν τὴν δημοσίευσιν αὐτῶν. μέχρις οὗ συνεννοηθῶμεν μετὰ τοῦ πρώην ἐν Παρισίοις ἀνταποκριτοῦ μας, πρὸς ἀποστολὴν τῶν εἰκόνων, ὡς καὶ πρότερον ἐπράττομεν. — Αἰτοῦμεν διὰ τοῦτο συγγνώμην παρὰ τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας.

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ

Διήγημα ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (υἱοῦ).

Α'

Ὅστις ἄπαξ εἶδε τὴν πόλιν Σ... ἀναπολεῖ, ὅτι εἶδε φοβερὰν πόλιν. Ἦνεν ἠχοδομημένη ἐπὶ ὕψους καὶ αἱ ἄγουσαι πρὸς αὐτὴν ὁδοὶ εἶνε στεναὶ καὶ κακῶς κατεσκευασμέναι. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς κατοίκους, διατηρεῖ τις δι' αὐτοὺς τὴν αὐτὴν φοβερὰν ἐντύπωσιν, ἣν καὶ διὰ τὴν πόλιν των. Φαίνεται, ὅτι ἐπλάσθησαν ἐπιτήδες δι' αὐτὴν ἢ ὅτι ἡ πόλις κατεσκευάσθη ἐπιτήδες δι' αὐτοὺς. Ἦνεν περιεργοί, φλύαροι, ἐπιτετηδευμένοι, φιλαργυροί. Κατασκοπεύουσι, λαμβάνουσι εὐκόλως ὑπονοίας, ἐνασχολοῦνται εἰς διαφόρους ἐπινοήσεις. Θὰ ἔλεγε τις ὅτι εἶνε φωλεὰ καρακαζῶν καὶ κοράκων.

Ἐὰν ἠναγκάσθητε νὰ κατοικήσητε ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ὅχι διότι ἐξελέξατε αὐτὴν ὡς διαμονὴν εὐάρεστον διὰ τὰς γεροντικὰς σας ἡμέρας, ἐπειδὴ τοιαύτη ἰδέα δὲν θὰ ἤρχετο εἰς τὴν κεφαλὴν οὐδενός, ἀλλ' ἐὰν αἱ ὑπο-

θέσεις ὑμῶν σας ἀναγκάζουσι νὰ κατοικήσητε ἐκεῖ καὶ διετηρήσατε παραδόσεις τινὰς τῆς πρωτεύουσας, πρέπει νὰ προσέζητε πολὺ.

Ἄν ἡ σύζυγός σας ἔχη πλείονας τῶν δύο ἐκ μετὰξῆς ἐσθῆτων κατ' ἔτος, δὲν θὰ ἀπολαύση ἀρκετῆς ὑπολήψεως, ἐὰν διδῆ ἄλλο τι ἐκτὸς τείου εἰς τὰς συναναστροφὰς της, θὰ δακτυλοδεικτῆται.

Εἰδοποιήθητε.

Ὅφειλω ὅμως νὰ σας εἶπω, ὅτι ὑπῆρξαν ἐνίοτε καὶ ὑπάρχουσι ἐκόμη ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐν τῇ πόλει Σ... κάλλιστοι ἄνδρες καὶ ὠραῖαι γυναῖκες, οἵτινες δὲν λαμβάνουσιν ὑπ' ὄψιν τὰς ἀνοήτους προλήψεις τῶν συμπολιτῶν των καὶ ζῶσιν, ὡς νὰ ἔζων ἀλλαχοῦ.

Οἱ ἀγῶνες δρόμου οἱ διοργανούμενοι εἰς τὸ Σαιντιλλύ, τὸ ὁποῖον ἀπέχει δύο λεύγας, εἰσὶν αἱ κυριώτεροι ἀποζημιώσεις, τὰς ὁποίας ἡ ἀνοιξὶς καὶ τὸ φθινόπωρον παρέχουσι εἰς τὴν ἐπαρχιακὴν ταύτην πόλιν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν λοιπὸν ταύτην συναντᾷ τις ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης εἰς Σαιντιλλύ ἀμάξας παντὸς εἶδους, διαβάτας παντὸς γένους, τοὺς μὲν πεζοὺς, τοὺς δὲ ἐφιππούς.

Ἐν γένει τὰ περιγῶρά της εἶνε ἐξαισία.

Ἐκτὸς τοῦ Σαιντιλλύ, ὑπάρχουσι λειμῶνες, ὑδροστάσια καὶ μεγαλοπρεπῆ δάση, περιβάλλοντα τὴν πόλιν Σ... διὰ ζώνης ἐξ ἀρωμάτων, σκιᾶς καὶ ἄσμάτων, τὰ ὁποῖα δυστυχῶς δὲν φθάνουσι μέχρις αὐτῆς. Ἐὰν ἐξέλθητε ἐκ τῆς πόλεως Σ... καὶ ἀκολουθήσητε πρὸς τὰ δεξιὰ μικρὰν ὁδόν, θὰ φθάσητε εἰς ἐξαισίαν ἐπαυλιν, τὴν ὁποίαν ὀνομάζουσι Valgenceuse καὶ ἣτις εἶνε μικρογραφία τοῦ ἐπιγείου παραδείσου. Ἡ ἐπαυλις αὕτη ἔχει τὰ περιστύλιά της, τὰ δάση της, τὰς κλιμακὰς της, τὰς ἰτέας της, τὰ πτηνὰ της, πᾶν ἐπὶ τέλους, ὡς νὰ ἦτο βασιλικὴ ἐπαυλις. Ὡσαύτως ἔχει τὰς πέρδικας της, τοὺς κονίλους της, τὰς ὄρτυγας της κατὰ

τὸν Σεπτέμβριον καὶ ἐν τούτοις δὲν ἀριθμεῖ πολλὰ ἔτη ὑπάρξεως.

Ποῖος μοναστής, ποῖος καλλιτέχνης, ποῖος ἐρωτευμένος τὴν κατεσκευάσεν; Ἄγνοῦ. Γνωρίζω μόνον, ὅτι ἀνήκει σήμερον εἰς τὴν μακρησιᾶν Δ... ἣτις τόσον εὐπροσηγόρως δέχεται τοὺς ἐκάστοτε ἐπισκέπτας, ὥστε ὀλοτελῶς ἐληθμόνησαν τὸν ἰδιοκτήτην, ὃν αὕτη διεδέχθη Οὐδεὶς τὸν ἐνθυμεῖται ἐκτὸς ἐμοῦ ἴσως.

Θὰ ἐπωφεληθῶ λοιπὸν τῆς ὑπεροχῆς ταύτης, ἣν ἔχω ἐπὶ τῶν ἄλλων, ἵνα σας διηγηθῶ ὅ,τι συνέβαινεν ἐν τῇ ἐπαυλίῃ ταύτῃ κατὰ τὸν Μάιον τοῦ 1838.

Ὁ ἥλιος ἐπλησιάζε νὰ δύσῃ.

Εἰς τὸ εὐρὺ ἐστιατόριον τοῦ ἰσογαίου ὑπῆρται ἐν μεγάλῃ στολῇ προητοίμαζον τράπεζαν πολυτελεῆ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦσαν ἐκτεθειμένοι οἱ ὠραιότεροι καρποὶ τῆς ἐποχῆς καὶ τὴν ὁποίαν ἐφώτιζον δύο λυγροστάται μετὰ ἑκάτῃ ἢ δέκα βραχίονας ἐκάτερος.

Οἱ συνδαιτυμόνες εἶχον καταβῆ εἰς τὸν κήπον, ὅπως ἀπολαύσωσι τῶν τελευταίων ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, καὶ περιεπάτου μετὰ φαιδρότητος συνδιαλεγόμενοι κάτωθεν μεγαλοπρεποῦς δενδροστοιχίας.

Προσκεκλημένοι ἦσαν ὁ νεαρὸς βαρῶνος Βερανζὲ καὶ ἡ βαρωνὶς σύζυγός του, ἐν τῶν θελκτικωτέρων ἀποικιακῶν ἀνθέων, τὰ ὁποῖα ὁ πολιτισμὸς μετεφύτευσεν εἰς τὸν Βορρᾶν ἢ γηραιὰ κόμησσα δὲ Κουρδὸ καὶ ὁ σύζυγός της, μικρὸς ἄνθρωπος εἰς τὰς παλαιὰς παραδόσεις, εἰς τὰς ἀρχαίας συνθηλαίας, εἰς τοὺς καλοὺς τρόπους, πίνων ταμβάκων, τὸν ὁποῖον ἢ ρίς του ἀδελφικῶς ἐμίραζε μετὰ τῆς ἀγκρας τοῦ ὑποκαμίσου του καὶ ὁμοιάζων κατὰ τὴν γλῶσσαν καὶ κατὰ τὰ ἦθη τοὺς γέροντας τῆς βασιλείας Λουδοβίκου ΙΕ'.

Τὸ ζῦγος τοῦτο ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους τῶν γάμων ἀπεκτησε κόρην ἡλικίας δέκα

ὀκτώ ἐτῶν εἰς τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἄρχεται ἡ παρῶσα ἱστορία. Μετὰ τῆς νέας ταύτης θὰ γνωρισθῶμεν μετ' ὀλίγον.

Νέος κομψὸς συνώδευε τὰ τέσσαρα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ὑπεδείξαμεν.

Ὁ νέος οὗτος εἰκοσιεπενταετής εἶχε μαύρους ὀφθαλμούς καὶ ὀδόντας λευκοὺς. Ἦτο ὠχρὸς, ὠμίλει ἀρετὰ καλὰ, ἔπνευε θαυμάσια, ἦτο ὄρφανός πρὸ δύο ἐτῶν.

Τὸ τελευταῖον πρόσωπον, ὅπερ ὑπολείπεται νὰ περιγράψωμεν, εἶνε ἡ κυρία Βωζέ, ἡ ἰδιοκτήτρια τῆς ἐπαύλεως. Τεσσαρακοντούτις ἦδη, μὲ εἰσόδημα τριακότα χιλιάδων φράγκων ἦτο χήρα καὶ εἶχε θυγατέρα δεκαεπταετίδα, ἥτις ἐν ἄλλῃ δενδροστοιχίᾳ τοῦ κήπου περιεπάτει μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ κόμητος Κουρδῦ.

Ἐὰν θέληται θὰ παρακολουθήσωμεν τὰς δύο ταύτας νεάνιδας, αἵτινες περιπατοῦσι πλησίον τοῦ ὑδροστασίου συνδιαλεγόμεναι καὶ κόπτουσαι ἄνθη.

Ἴνα μὴ δυσαρεστηθῆτε, διότι ἀφῆνομεν τόσον ταχέως τὰ ἄλλα πρόσωπα, θὰ σὰς εἶπω ὅτι συνεζήτουν πολιτικά. Θέμα, ὅπερ δὲν σὰς ἐνδιαφέρει καθ' ὅλοκληρίαν. Καὶ ἀπόδειξις, ὅτι ὁ νέος, ὅστις περιεπάτει μετ' αὐτῶν, ἐλάμβανε μόνον διὰ τῆς παρουσίας του μέρος εἰς τὴν συνδιάλεξιν καὶ ὅτι τὸ πνεῦμά του ἦτο πολὺ μακρὰν, ἂν πιστεύσωμεν τοῦλάχιστον τοὺς ὀφθαλμούς του, οἵτινες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔστρεφον πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου, ἐνθα εὐρίσκοντο αἱ δύο νεάνιδες.

Ἡ μεγαλειτέρα ἐκ τούτων ὠνομάζετο Κεκιλία Κουρδῦ.

Ἡ ἄλλη ἐκαλεῖτο Ἰουλιέττα καὶ ἡ κυρία Βωζέ ἦτο μήτηρ τῆς.

Ἡ πρώτη ἦτο μελαγχροινὴ καὶ ὠραία, ἀμέριμνος καὶ χαρίεσσα· ἡ δευτέρα ξανθὴ καὶ περισσότερον ὄνειροπόλος ἀπὸ τὴν φίλην τῆς. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν ἐκπληκτικοὶ καὶ μεγάλοι μὲ τὸ ἐκπληκτικὸν ὕφος τῶν ἐκφραστικῶν ὀφθαλμῶν· τὸ δέσμα τῆς ἦτο ἐρυθρὸν καὶ διαφανές καὶ τὰ χεῖλη τῆς ἐλαφρῶς κεχρωματισμένα ἀπεδείκνυον, ὅτι τὸ αἷμα ἔρρει μετὰ νεανικῆς θερμότης εἰς τὰς φλέβας τῆς.

Πόσον εἶνε ὠραῖον νὰ βλέπη τις νεάνιδα, ὅταν οὐδὲν νέφος ἐπεσκίασεν ἀκόμη τὴν ἀνοιξιν ταύτην, ὅταν οὐδεμίαν θλίψιν ἤγγισε τὸ μέτωπον τοῦτο, ὅταν οὐδεμίαν χεῖρ ἀπέκοψε τὸν ὠραῖον τοῦτον καρπὸν!

Διεσκέδασατέ ποτε παρατηροῦντες ἐπὶ ὦρας νεάνιδα, ὡς θὰ παρατηρεῖτε εἰκόνα; Ἡ εἰκόνα, ὅσον ὠραία, ὅσον τελεία, ὅσον ἀληθής καὶ ἂν εἶνε, δὲν δύναται νὰ διεγείρῃ τὰ ἐν τῇ ψυχῇ συναισθήματα, ὅπως ἡ θεὰ ὠραιὰς παρθένου δεκαεξαετίδος, εἰς ἣν ἡ φύσις ἀποκαλύπτει ἤδη, ὅτι ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ ἄλλο τι, ἐκτὸς τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πατέρα, τὴν μητέρα καὶ τοὺς ἀδελφούς, ἥτις αἰσθάνεται ἐκυτὴν καταλαμβάνομένην ὑπὸ σκιρτημάτων νέων, ὑπὸ συγκινήσεων ἀγνώστων μέχρι τούδε, ἥτις ὀνειρεῖται ὄνειρα, τὰ ὁποῖα μὲ μόνην τὴν φαντασίαν τῆς δὲν δύναται νὰ ἐξηγήσῃ. Τότε ἐξετάζει τὸ πᾶν καὶ ζητεῖ ἀπόκρισιν ἀπὸ πᾶν, ὅπερ τὴν περιβάλλει. Τότε, ἐπειδὴ ἀγνοεῖ, ἀπὸ πῶς νὰ πηγήν νὰ καταπαύσῃ τὴν φλο-

γερὰν ταύτην διψᾶν ἀγνώστων τῶν πραγμάτων, στρέφεται πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τῇ φαίνεται, ὅτι μόνον ἐν τῷ ἀπέιρῳ ἔρωτι, ὃν ἐμπνέει ὁ Δημιουργός, θὰ κατορθώσῃ τοῦτο.

Ἐχετε εἶπη καθ' ἑαυτοὺς παρατηροῦντες νεάνιδα, ὠραῖαν τὴν ὄψιν, παρθένον τὴν καρδίαν, ἀγνὴν τὰς σκέψεις:

— Θὰ ὑπάρξῃ ἀνὴρ, ὅστις θὰ κατακτήσῃ τὴν καρδίαν ταύτην, εἰς ὃν ἡ ὠραία αὕτη ὑπαρξίς θὰ ἀνήκῃ καὶ ὅστις θὰ λάβῃ τὴν ἄρρητον εὐτυχίαν νὰ τῇ ἀποκαλύψῃ τὸ πρῶτον μυστήριον τοῦ ἐπιγείου ἐκείνου ἔρωτος τοῦ τόσον ἰσχυροῦ, ὥστε μὴ γνωρίζουσα, πῶς νὰ τὸν ἀπολάβῃ, νομίζει, ὅτι μόνος ὁ Θεὸς δύναται νὰ τῆς τὸν ἐξηγήσῃ.

Μετὰ ἐν ἡ δύο τὸ πολὺ ἔτη θὰ ἐπανίδητε τὴν νεάνιδα ταύτην, ἀλλὰ νυμφευμένην. Τὸ μυστήριον, ὅπερ ἡ ἀγνὴ ἀγνοεῖ τῆς τῆ ἀπέκρυπτε, τῇ ἀπεκαλύφθη καὶ εἶνε δι' αὐτὴν πρᾶγμα κοινόν. Ἡ περιέργειά τῆς ἰκανοποιήθη, ὁ ἔρωτος ἐκορέσθη καὶ ὁ ρόλος τῆς γυναικὸς καὶ μητρὸς ἤρχισε μετὰ τῆς πεζότητος καὶ πραγματικότητος του.

Ὀνειροπολεῖτε, ὡ ἀθῶαι νεάνιδες, ὅσον ὠραία καὶ ἂν εἶνε ἡ ἀλήθεια, οὐδέποτε θὰ εἶνε ἀναξία τῶν ὀνειροπολήσεών σας!

Ἡ Κεκιλία καὶ ἡ Ἰουλιέττα περιεπάτων, ὡς προείπομεν.

— Γνωρίζεις, ἔλεγεν ἡ δεσποινὶς Βωζέ, πόσον εἶμαι προληπτικὴ ἐνθυμούμαι καλῶς, ὅτι τὸν εἶδον διὰ πρῶτην φοράν παρασκευὴν, ἡμέραν ἀποφράδα, καὶ μοῦ φαίνεται, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ὅτι δὲν θὰ γείνω εὐτυχής.

— Εἶσαι τρελλή. Τί σοῦ εἶπε σήμερον;

— Τίποτε, μόνον μὲ παρετήρησε πολὺ.

Καὶ συγχρόνως ἡ Ἰουλιέττα ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν, ἵνα βεβαιωθῇ, ὅτι οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὴν ἀκούσῃ ἐκτὸς τῆς Κεκιλίας.

— Λοιπὸν δὲν σοῦ εἶπε οὔτε λέξιν;

— Μοὶ ὠμίλησεν, ἀλλὰ περὶ πραγμάτων ἀδιαφόρων.

— Ὁ καυμένος!

— Τὸν λυπεῖσαι;

— Βεβαίως. Παρατήρησε πόσον ἡ ζωὴ εἶνε γελοῖως καμωμένη. Ὁ νέος οὗτος σὲ ἀγαπᾷ, τὸν ἀγαπᾷς ἐπίσης καὶ ἐν τούτοις θὰ νυμφευθῇς μίαν ἡμέραν ἄλλον καὶ ἐκεῖνος ἄλλον.

— Ποῖος σοῦ τὸ εἶπεν;

— Ἀγαπάσθε, χωρὶς νὰ ἐξομολογηθῆτε τὸν ἔρωτά σας.

— Κατ' ἀρχὰς μοῦ φαίνεται, ὅτι δὲν τὸν ἀγαπῶ, διότι ὑπάρχουσιν ἡμέραι καθ' ἃς δὲν τὸν σκέπτομαι καθόλου.

— Καὶ ποῖαι εἶναι αἱ ἡμέραι αὗται;

— Ἐκεῖναι, καθ' ἃς εὐρίσκεται ἐδῶ. Εἶνε ὅμως ἀληθές, ὅτι, ἅμα ἀναχωρήσῃ, ἐρωτῶ ἑμαυτὴν, πῶς νὰ εἶνε, τί νὰ κάμνῃ.

— Λοιπὸν τὸν ἀγαπᾷς καὶ ἐκεῖνος;

— Ἐρχεται κάποτε τὸ βράδυ καὶ ρεμβάζει ὑπὸ τὰ παράθυρά μου.

— Καὶ σὺ τί κάμνεις τότε;

— Τὸν βλέπω ἀπὸ τῆς γρίλλης.

— Καὶ δὲν ἐμάντευσε ποτέ, ὅτι τὸν παρητήρηεις, εἶμαι βεβαία.

— Οὐδέποτε.

— Καὶ ἡ μητέρα σου;

— Μοῦ φαίνεται, ὅτι κάτι ὑποπτεύει.

Μὲ ἐπιθίλει, καὶ προσπαθεῖ μὲ τὸ βλέμμα τῆς νὰ ἀνακαλύψῃ τὰ συναισθήματά μου.

— Καὶ ἂν σὲ ἤρώτα καμμίαν ἡμέραν περὶ τῶν διαθέσεών σου, τί θὰ ἀπῆντας;

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἤξεύρω καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἤμουν προετοιμασμένη διὰ τὴν περίστασιν αὐτὴν.

— Ἀκουσε, εἶπεν ἡ Κεκιλία χαμηλοφώνως, εὗρον ἐν μέσον.

— Ποῖον;

— Γνωρίζεις ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας γίνεται ἐορτὴ εἰς τὴν πόλιν;

— Ναί, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἀγῶνων δρόμου, οἱ ὁποῖοι διοργανοῦνται εἰς τὸ Σαιν-τιλλῦ.

— Ὑπάρχει μίαν γυνή, ἡ ὁποία λέγει τὴν μοῖραν.

— Καὶ τὴν πιστεύεις σὺ;

— Βεβαίως.

— Καὶ θέλεις νὰ συμβουλευθῶ τὴν γυναῖκα αὐτὴν;

— Ναί.

— Θὰ σοῦ εἶπω ὅτι μοὶ ἔλεγες πρὸ ὀλίγου: εἶσαι τρελλή.

— Καθόλου.

— Θὰ τὴν συνεβουλεύθῃς ἴσως;

— Ἐννοεῖται.

— Καὶ σοῦ εἶπε τὴν ἀλήθειαν;

— Περισσότερον ἀκόμη, μὲ ἔκαμε νὰ τὴν ἴδω. Ἴδου διατὶ ἔχω εἰς αὐτὴν ἐμπιστοσύνην.

— Θὰ μοῦ εἶπη λοιπὸν, ποῖα εἶμαι;

— Ναί.

— Τί πρέπει νὰ κάμω;

— Βεβαίως.

— Καὶ διὰ ποίου μέσου;

— Ἐλθέ καὶ θὰ ἴδῃς.

— Πῶς νὰ ὑπάγω;

— Μαζὶ μὲ ἐμὲ καὶ μὲ τὴν παιδαγωγόν μου.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάγωμεν μόναι, ἀφ' οὗ θὰ εἶνε τόσος κόσμος.

— Πηγαίνομεν τὸ πρῶτὸ ἑνωρίς, πῶς δὲν θὰ εἶνε ψυχῇ.

— Καὶ θὰ μοῦ ἀπαντήσῃ εἰς ὅτι τὴν ἐρωτήσω;

— Ναί, ναί, ναί.

— Τότε εἶνε μάγισσα;

— Καθὼς φαίνεται.

— Προχωρημένης ἡλικίας;

— Νέα.

— Ἀσχημος;

— Ὄραία.

— Καὶ τί ἄλλο κάμνει ἐκτὸς τῆς μαντικῆς;

— Ἐξημερώνει ἄγρια ζῶα, τίγρεις καὶ πάνθηρας. Εὐρίσκεται εἰς μίαν καλύβην μὲ παραπέτασμα ἐζωγραφισμένον, ἔχει ὄρχηστραν ἀπὸ τέσσαρα ὄργανα καὶ ἓνα βοηθόν.

— Καὶ ἐμβήκεις ἐκεῖ μέσα;

— Ναί.

— Λοιπὸν θὰ ὑπάγω καὶ ἐγώ. Θὰ ἐρωτήσω τὴν μητέρα μου, ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέπη.

Αἱ δύο νεάνιδες συνήντησαν τὰ ἄλλα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα περιεπάτων εἰς τὸν κήπον καὶ ἡ Ἰουλιέττα, ἀποτεινομένη πρὸς τὴν μητέρα τῆς, εἶπε:

— Δὲν γνωρίζεις, τί ἔρχομαι νὰ σοῦ ζητήσω;

— Όχι.
— Ἡ Καικιλία μού εἶπε πρὸ ὀλίγου, ὅτι ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς διατρίβει εἰς τὴν πόλιν μία μάγισσα, τὴν ὁποίαν ἐπεθύμουν νὰ συμβουλευθῶ.

— Εἶσαι παιδί !
— Θὰ μού δώσης τὴν ἄδειαν ;
— Μὲ ποῖον θὰ ὑπάγης ;
— Μὲ τὴν Καικιλίαν καὶ μὲ τὴν παιδαγωγὸν τῆς.

— Συγκατατίθεσθε, ἀγαπητή μου, φίλη, ἠρώτησεν ἡ κ. Βωζέ τὴν κόμησσαν

— Ναί, ἀλλὰ ποῖαν ὥραν θὰ ὑπάγητε ;
— Τὸ πρωί, διὰ νὰ εἴμεθα μόναι.

— Ἐ, λοιπόν, εἶπεν ἡ κόμησσα, αὐριον εἰς τὰς ὀκτῶ ἢ Ἰωάννα καὶ ἡ Καικιλία θὰ ἔλθουν νὰ σέ παραλάβουν.

— Δύναμαι νὰ σὰς ἐρωτήσω, δεσποινίς, τὸ ὄνομα τῆς μαγίσσης αὐτῆς ; εἶπεν ὁ γνωστός ἡμῖν νέος εἰς τὴν Καικιλίαν, διότι θέλω καὶ ἐγὼ νὰ τὴν συμβουλευθῶ.

Καὶ ταύτοχρόνως παρετήρει τὴν Ἰουλιέτταν, ἣτις, ἵνα ἀποφύγῃ τὸ βλέμμα τοῦτο, ἀφῆκε νὰ πῆσῃ τὸ μανδύλιόν τῆς καὶ ἐκυπτεν, ὅπως τὸ λάβῃ.

— Δὲν γνωρίζω τὸ ὄνομά τῆς, ἀπήντησε μειδιῶσα ἡ Καικιλία, ἀλλ' εἶνε εὐκολον νὰ τὴν εὕρητε. Ἡ καλύθη, εἰς τὴν ὁποίαν κατοικεῖ, ἔχει ὡς ἔμβλημα πάνθηρα, ἐφ' οὗ γυνὴ θέτει τὸν πόδα τῆς.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁ νεκνίας κατέλειπε τὴν ἑπαυλιν.

— Ποῦ εἶνε λοιπόν ὁ κ. Δερμενόν ; ἠρώτησεν ἡ κ. Βωζέ.

— Πρὸ ὀλίγου ἀνεχώρησεν, ἀπήντησεν ὁ κόμης.

— Θὰ ἐπιστρέψῃ χωρὶς ἄλλο, εἶπεν ἡ μήτηρ τῆς Ἰουλιέττας, διότι μοὶ ὑπεσχέθη νὰ διέλθῃ τὸ ἑσπέρασ μαζί μας.

[Ἐπεταί συνέχεια].

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροξενδάλ.

[Συνέχεια]

ΙΣ'

Διῆλθε πρὸ τῆς ἐκκλησίας τῆς ἁγίας Τριάδος, ἀνῆλθε τὴν Λευκὴν ὁδὸν περιστρέφον τὴν ραβδὸν τοῦ ἀμέριμνος ὡς ἀρχιτυμπανιστῆς, ἔφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν Πιγᾶλ καὶ ἐξ αὐτῆς εἰς τὸ βουλευθῆτον Κλισύ.

Ἐκεῖ ἔστη ἐν μέσῳ τοῦ λιθοστρώτου ἐνώπιον τοῦ ἀριθμοῦ 52.

Τῇ ἐποχῇ ἐκεῖνη ἦν αὕτη ἀθλία οἰκία κλονιζομένη, πλινθόκτιστος καὶ ἐλεεινῆς ὄψεως.

Ὁ οἶκος τοῦ κύρ Βωκελὲ ἐν συγκρίσει ἦν ὡσπερ μικρὸν μέγαρον τῶν Βερσαλλιωῶν.

Τὸ οἰκτρὸν τοῦτο οἰκοδόμημα ἦν ἐν πλήρει ἀντιθέσει πρὸς τὰς νέας οἰκοδομὰς, αἰτί-

νες εἶχον ἤδη ἀρχίσει ἐγειρόμεναι ἐπὶ τοῦ βουλευθῆτον ἐκεῖνου.

Ἀφοῦ ἐξήτασε προσηκτικῶς τὸ μέρος ἐκεῖνο, εἰσῆλθεν ἐν διαδρόμῳ καθύγρα, μὲ τοίχους ὑποπρασίνοους, κεκαλυμμένους ὑπὸ πληθῆος μικροσκοπικῶν μυκήτων, εἰς τὸ βᾶθος τοῦ ὁποίου εἶδεν ἀπαισίαν μέγαιραν, ἣτις ἐφαίνετο σαρώνουσα τὰς ἀκαθαρσίας ἀπὸ τινος σκοτεινῆς κλίμακος, ἵνα ρίψῃ αὐτὰς ἐν τῇ δέῳ.

— Ἡ Μαρίνα Στρικόν ; ἠρώτησε.
— Δὲν τὴν γνωρίζω, ἀπήντησεν ἡ γραῖα διὰ φωνῆς μεθύσου.

— Μία Ἰταλίς ;
— Νέα ;
— Μέσης ἡλικίας.

— Δὲν τὴν γνωρίζω, σὰς εἶπα.
Καὶ ἐξηκολούθησε σαρώνουσα καὶ μεμψιμοιροῦσα, ὅπερ ἐσήμαινε :

— Ἐ τὸν διάβολον !
Ὁ Ραβού ἐξεσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐσκέφθη.

Ἦτο βέβαιος ὅτι εὕρισκετο ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἣν ἐζήτηι.

— Ἄν ἡμισυ φράγκον εἴμπορῇ νὰ σοὶ λύσῃ τὴν γλώσσαν ; ἠρώτησεν.

Ἄλλ' ἡ θυρωρὸς ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν στηριζομένη ἐπὶ τοῦ σαρώθρου τῆς.

— Ἐλα δά ! εἶπε, μισὸ φράγκο ! Μήπως νομίζεις πὼς ψοφῶ τῆς πείνας ; Αἶ, τοῦ λόγου σου, σοῦ ἐζήτησα ἐλεημοσύνην ; Γιὰ ἰδέ με καλά. Σοῦ φαίνομαι ψωμοζῆτις ; Ἐκαμες λάθος εἰς τὴν πόρτα, ἀνθρωπέ μου !

Ἀκριβῶς ὁ Ραβού ὕλον ἐπέθετο ὅτι δὲν ἠπατήθη.

Ἐκεῖνη, ἣν ἀπεκάλεσε Μαρίναν Στρικόν βεβαίως εἶχε κατοικήσει εἰς τὴν οἰκίαν ἐκεῖνην.

— Συγχωρήσατέ με εἶπεν. Ὁ κόπος πρέπει νὰ ἀμείβεται καὶ ἐνόμιζα... Ἐν φραγκόν !

Ἡ γραῖα ἔτεινε τὴν χεῖρα.
— Φέρε το. Ἐπειτα ζητεῖς συγχώρησιν.

Ὁ Ραβού ἔδωκε τὸ νόμισμα ἥττον δυσηρεστημένος ἢ ἐκπληκτός.

— Μαρίνα Στρικόν, ὑπέλαθεν ἡ μέγαιρα, μοδῆλο ζωγράφου δὲν εἶναι ἀλήθεια ;
— Ναί, εἶν' ἀληθές, ἀπήντησεν ὁ Ραβού.

— Ἐκατοικοῦσε ἐδῶ, ἀλλὰ τώρα δὲν κατοικεῖ πλέον. Μοῦ χρεωστεῖ μάλιστα μίαν τριμηνίαν. Τριάντα δύο φράγκα.

— Εἶσθε ἡ ἰδιοκτῆτις τῆς οἰκίας ταύτης ; ἠρώτησεν ὁ Ραβού μετὰ θαυμασμοῦ.

— Μάλιστα, ἀγάπη μου. Εἶμαι ἡ σπιτονοικοκυρά. Καὶ μοῦ προσφέρετε μισὸ φράγκο ! Πρέπει νὰ προσέχης, κύριέ μου.

Ὁ Ραβού ἠδύνατο ν' ἀπαντήσῃ αὐτῇ ὅτι ἐδέχθη τὸ ἐν φράγκον, ἀλλ' ἀπέφυγε νὰ δυσχερεστήσῃ τὴν παράδοξον ἐκεῖνην ἰδιοκτῆτιν.

Πλὴν τούτου ἦν ὅλως ἀφοσιωμένος εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἰδέας αὐτοῦ καὶ οὐδαμῶς ἤθελε ν' ἀπομακρυνθῇ αὐτῆς ἐπὶ τοῦ παρόντος.

— Ἀφοῦ λοιπόν, ὑπέλαθεν, εἶσθε πιστώτρια τῆς Μαρίνας, θὰ γνωρίζετε ποῦ κατοικεῖ βεβαίως.

— Σὰν νὰ τὸ εἰξεύρω, παιδί μου. Ἐχὼ τὸν νοῦν μου μήπως τῆς πῆσῃ ἀπὸ τὸν οὐ-

ρανὸν καμμιά κληρονομία. Δὲν τὸ πιστεύω ὅμως. Εὐκολώτερον εἶναι νὰ ψοφήσῃ τῆς πείνας παρὰ νὰ κληρονομήσῃ κανένα Ροξενδάλ. Ἐννοεῖς ;

Τὴν λέξιν ταύτην ἀκούσας ὁ Ραβού συνωφρούθη. Τὸ ὄνομα τοῦτο ὑπεμίμησεν αὐτῷ τὰ μυθώδη καὶ παροιμιώδη πλοῦτη τοῦ ἀντιπάλου τοῦ.

— Ποῦ κατοικεῖ ; ἠρώτησεν ἀποτόμως.
Ἐχὼ ἀνάγκην νὰ τὸ μάθω.

— Θὰ σοῦ χρεωστεῖ ἴσως.
— Ἐχὼ ἀνάγκην αὐτῆς. Ἄν τὴν ἑπαυέρω θὰ σὰς πληρώσω.

— Βέβαια ;
— Ἄναμφιβόλως.

— Ὅχι μὲ λόγια, αἶ ;
— Μετρητά.

— Δόσε λοιπόν ! Εἶμαι σύμφωνη. Εἶμαι καλὴ γυναῖκα καὶ θὰ σέ οἰκονομήσω ἀπὸ πολλοὺς ὁρόμους. Διὰ νὰ τὴν ξετρωπώσης ἀπ' ἐκεῖ ποῦ εἶναι χρειάζεται νὰ ἀπὸ αὐτὴν.

Καὶ ἔδειξε τὴν ὀζώδη αὐτῆς ρῖνα.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶπεν ὁ Ραβού, ἂν δὲν πλουτίσης τοὺς κληρονόμους σου, ὁ διάβολος θὰ σκάσῃ.

— Δηλαδή ; Κἀθένας κυττάζει τὴν δουλειά του. Ἐγὼ ἐφρόντισα διὰ τὸν ἑαυτὸν μου !

— Λοιπόν ἀκούω.
— Μὴ φοβῆσαι τίποτε, εἶμαι τιμιά. Ἡ Μαρίνα εἶναι σαράντα χρόνων κόρη ;

— Περίπου.
— Λέγω κόρη, διότι δὲν ἄκουσα ποτὲ νὰ λέγουν πὼς εἶχε ἄνδρα. Δὲν πιστεύω νὰ εἶναι ξαναπανδρευμένη.

— Καλῶς.
— Ἡ Μαρίνα ἔφυγε ἀπ' ἐδῶ. Ἡ δυστυχισμένη ! Τὸ ἐμπόριόν τῆς δὲν τῆς δίδει πολλὰ κέρδη.

— Δὲν ἀξίζει λοιπόν πλέον ;
— Αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ ἐμπορίου εἶναι διὰ νέας ! Κᾶτι ἤξεύρω...

Ἡ ἀπαισία μέγαιρα ἔλαβε στάσιν χαρίεσσαν καὶ ὑπέλαβε :

— Κᾶτι ἄκουσα. Τώρα ἐκεῖνο ποῦ ἡμπορεῖ νὰ ἐλπίζῃ εἶναι νὰ κερδίξῃ κανὲν τάλληρον εἰς κανὲν ἐργοστάσιον.

— Αὐτὸ ἔπραττε πάντοτε, παρετήρησεν ὁ Ραβού. Ἡ Μαρίνα εἶναι ἐντιμὸς κόρη !
— Ἐντιμὸς, ἐντιμὸς ! ἔτονησεν ἡ γραῖα. Ἐξεύρεις τί εἶναι ἐντιμὸς κόρη τοῦ λόγου σου, ποῦ εἶσαι ἐξυπνος ἄνθρωπος ;

— Λέγετε.
— Ἐντιμὸς εἶναι ἐκεῖνη ποῦ πληρώνει τὰ χρεῖα τῆς. Αὐτὸ ἤξεύρω ἐγὼ.

— Αὐτὴ εἶναι εὐρεῖα ἠθική, εἶπεν ὁ Ραβού. Ποῦ εἶναι ;
— Ἡ Μαρίνα ;
— Ναί.

— Ψηλά εἰς τὴν Μοντημάρτην, εἰς ἕνα ἀθλιέστατον οἰκημα, εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὀδοῦ Σώλ. Ζήτησέ τιν. Καὶ τώρα σὲ εὐχαριστῶ, καλέ μου. Ἐχὼ εὐχαρίστησιν καὶ θὰ σέ ξαναἰδῶ.

Ἀπέπεμπεν αὐτόν.
Ἡ γραῖα μέγαιρα ἀπώθησε διὰ τοῦ σαρώθρου τῆς σωρὸν ἀκαθαρσιῶν πρὸ τῶν πο-

δῶν τοῦ Ραβού, ὅστις εἶχεν ἤδη δώσει τὰ τριάκοντα δύο φράγκα καὶ ἀπῆλθε.

Μετὰ δέκα τῆς ὥρας λεπτὰ πνευστιῶν καὶ κατὰκοπος ἔκρουε τὴν θύραν μικρᾶς οικίας εἰς τὴν κορυφὴν τῆς ὁδοῦ Σῶλ, ὁδοῦ κοινορτώδους σχεδὸν ἄνευ οικιῶν καὶ ἐρήμου.

Ἡ θύρα ἠνεόχθη πάραυτα, ἐγένετο δὲ δεκτὸς διὰ κραυγῆς χαρᾶς.

— Χριστέ καὶ Παναγία! Εἶσαι σύ, Ραβού!

— Ναί, ἐγώ.

— Καὶ ἦλθες νὰ μὲ εὔρης τόσῳ μακρὰν;

— Ναί.

— Εἴσελθε λοιπὸν!

Ἡ Μαρίνα, εἶχεν ἔλθει εἰς Γαλλίαν πρὸ εἰκοσιν ἐτῶν μετὰ θιάσου ἰταλῶν χορευτῶν, οἵτινες δὲν ἠδουκίμησαν καὶ ἠναγκάσθησαν ν' ἀπέλθωσι τῶν Παρισίων κακῶς ἔχοντες.

Ἡ Μαρίνα ἦτο τότε εὐρωστος νέα καὶ ρωμαλέα, μὲ μαύρους ὠραίους ὀφθαλμούς καὶ ἐρυθρὰ χεῖλη, μὲ δέρμα πορτοκαλλόχρου, γλυκεῖα, μὲ ἐξαισίους ὄμους καὶ ἀνάστημα ἑλληνικοῦ ἀγαλματος, ἀλλ' ἔλυστικὴ καὶ θελκτικὴ.

Ὅτι δὲ κυρίως εἶχε τὸ πρωτότυπον καὶ τὸ ἀληθῶς βασιλικόν, ἦν ἡ κόμη αὐτῆς πεπλεγμένη εἰς μακροὺς πλοκάμους, χρώματος μελανοῦ ὑπερύθρου.

Αὕτη διέφυγε, δυστυχῶς δι' αὐτὴν, τὴν τύχην τῶν συναδέλφων τῆς, καὶ ἀντὶ νὰ ἐπανέλθῃ, ὡς ἐκεῖνοι, εἰς τὸν τόπον, ἐν ᾧ θερμαίνεται τις ὑπὸ τὸν ἥλιον ἐπὶ τῶν βαθμίδων γηραιῶν μαρμαρίνων παλατιῶν, ἐμεινεν εἰς Παρίσιους κρατηθεῖσα ὑπὸ τοῦ θαυμασμοῦ, ὃν ἐνέπνευσεν εἰς τινὰ καλλιτέχνην διάσημον τότε καὶ ὅστις ἐπὶ τινὰ ἔτη οὐδὲν ἄλλο ἐπραττεν, εἰμὴ νὰ ζωγραφίζῃ αὐτὴν ὑπὸ πᾶσαν μορφήν καὶ εἰς πάντα αὐτοῦ τὰ ἔργα.

Ὁ θαυμασμὸς οὗτος δὲν ἔσχεν ἄλλως τε ἄλλα ἀποτελέσματα.

Τὸ χρονικὸν δὲν προσθέτει ἂν ὁ ζωγράφος ἔργεινεν ἐραστής τοῦ προτύπου του.

Ἄν τοιοῦτος δὲν ὑπῆρξεν, οἱ λατρευταὶ ἔσπευδον περὶ τὴν Ἰταλίδα.

Ἄλλ' αὕτη διῆγε βίον παράδοξον· ἐνεκλείσθη μόνη ἐν ἀθλίῳ οἴκηματι, ἀνθισταμένη εἰς τὰς ἰκεσίας τῶν ἐρωτευμένων, εἰθισμένη νὰ τρέχῃ εἰς τὰ ἐργαστήρια καὶ μίαν μόνην ἔχουσα φροντίδα, νὰ σχηματίσῃ μικρὸν τινα περιουσίαν, ἐπιτρέπουσαν αὐτῇ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν γενέτειραν εἰς τι μέρος ἐξοχικὸν τοῦ Μιλάνου ἢ παρὰ τοῖς εἰς Σαρδηνίαν συγγενέσι αὐτῆς.

Οὗτος ἦν ὁ μόνος αὐτῆς πόθος.

Πρὸ πέντε ἐτῶν ὀλίγου δεῖν νὰ ἴδῃ ἐκπληρουμένη τὴν ἐπιθυμίαν τῆς.

Τὸ ἀποταμίευμά τῆς ἐγένετο οἷον ἐπόθει αὐτό.

Ἄλλ' οἱ πτωχοὶ ὑφίστανται πολλὴν δυσκολίαν νὰ συντηρήσωσι μικρὸν θησαυρὸν, ὅσον διὰ ν' ἀποκτήσωσιν αὐτόν.

Εἰς ἀργυρχειμῶς, πρὸς ὃν εἶχεν ἡ Μαρίνα ἐμπιστευθῆ τὰ τρία τέταρτα τῶν οικονομιῶν τῆς ἐγένετο ἄφαντος φυγῶν πέραν τῶν συνόρων.

Τῇ ἐποχῇ ἐκείνη ὁ καλλιτέχνης, ὅστις εἶχεν ὑποστηρίξει τὴν Μαρίναν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ σταδίου τῆς, εἶχεν ἤδη ἀποθάνει πρὸ τινος χρόνου.

Ἄφ' ἐτέρου ἢ καλλονῆ τοῦ προτύπου εἶχε ταχέως ἀλλοιωθῆ ἕνεκα τῶν στερήσεων, εἰς ἃς ὑπεβάλετο καὶ τῆς ἀθλίας αὐτῆς ζωῆς.

Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς εἶχον ὅλως μεταβληθῆ, οἱ πλοκάμει αὐτῆς ἐγένοντο μιζοπόλιοι, ἡ δὲ παχύτης τοῦ σώματος κατέστρεφε τὸ ὠραῖον αὐτῆς ἀνάστημα, ὅπερ καὶ βασίλισσα ἤθελε φρονήσει.

Ἦρχιζε λοιπὸν τὸ τέλος, ἡ παρακμὴ τοῦ ἄλλοτε θαυμασίου τούτου πλάσματος.

Δὲν ἦτο πλέον ἡ Μαρίνα, ἡ βασίλισσα τῶν καλλιτεχνικῶν ἐργαστηρίων.

Οἱ ἄλλοτε σχεδὸν μετὰ σεβασμοῦ ἔπαινον τῶν ζωγράφων ἐν ἐκστάσει πρὸ τῆς Ἦρας ταύτης, μεταβλήθησαν εἰς ἀστειότητας ἀμφιβόλους, πειρακτικὰς, θλιβούσας τὴν Μαρίναν.

Καὶ θὰ παρηγορεῖτο ἴσως διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς καλλονῆς αὐτῆς, ἐγένετο ὅμως ἀπαρηγόρητος διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν χρημάτων τῆς.

Ἐπαθεν ἐκ τῆς λύπης μακρὰν καὶ ἐπώδυνον νόσον, δι' ἣν ἐδαπάνησεν ὅσον ὑπελείφθη αὐτῇ χρήμα.

Ὅταν μετὰ δέκα μηνῶν ὀδύνας εἰσῆλθεν εἰς ἀνάρρωσιν τὸ πᾶν εἶχεν ἐκλείψει.

Ἐκ τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ χρήματος ὑπολείματα ἄνευ ἀξίας ἔμενον.

Μόλις ἠδύνατό τις νὰ γνωρίσῃ τὴν Δανάην, ἥτις τοσοῦτον ἐθαυμάσθη ἐν τῇ καλλιτεχνικῇ ἐκθέσει πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν καὶ ἥτις ἤξιζε, κατὰ τὸ λέγειν τῶν ἐρασιτεχνῶν, τὴν χρυσοῦν βρογχήν, δι' ἧς ὁ καλλιτέχνης περιέλουεν αὐτὴν ἐν τῇ εἰκόνι.

Ἡ Μαρίνα θ' ἀπέθνησκεν ἐκ τῆς θλίψεως.

Εὐτυχῶς δι' αὐτὴν ἡ τύχη ἔβηκεν εἰς τὴν θύραν τῆς κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀσθενείας τῆς ἀγαθὸν καὶ ἐντιμον νεανίαν, οὔτινος ἡ εὐθυμία ἐνεθάρρυνεν αὐτὴν ἐξηντημένην οὖσαν ὑπὸ τοσοῦτων συμφορῶν.

Ὁ Ραβού, ὅστις ἦν τότε ἐργάτης εἰκοσιπενταετῆς ἀσχολούμενος ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ζωγραφίαν ἀγαλματιῶν ἐκκλησιῶν κατὰ τὴν ὁδὸν Βοναπάρτου εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Σαμπάρ, δὲν ἄφινε νὰ παρέρχηται ἡμέρα χωρὶς νὰ διέλθῃ ὥρας τινὰς παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς γείτονός του.

Κατὰ τὰς στιγμὰς τοῦ κινδύνου ἔμεινε νύκτας ὀλοκλήρους πλησίον αὐτῆς ἀφοσιωμένος τῇ δυστυχεῖ ἐκείνη, ἥς ἡ εὐγνωμοσύνη ἦν ἀπερίοριτος.

Ἐκτοτε ἡ Μαρίνα συνεδέθη τῷ Ραβού.

Ἠγάπησεν αὐτόν, χωρὶς νὰ τὸ λέγῃ, ὡς μητὴρ ἢ ἀδελφῇ, ἴσως δὲ καὶ ἄλλο αἴσθημα ἐγεννήθη ἐν αὐτῇ, χωρὶς ὅμως νὰ τὸ ἐκδηλώσῃ.

Ὁ δεσμὸς οὗτος διήρκεσεν ἄνευ διακοπῆς ἐπὶ δύο ἔτη.

Ὅταν ἡ Μαρίνα συνῆλθεν ἐκ τῶν ἀτυχημάτων τῆς, ἐπανέλαθε τὸν συνῆθη αὐτῆς βίον, περιποιημένη τὸ οἶκημα τοῦ φίλου τῆς καὶ συχνάζουσα πάλιν εἰς τὰ καλλιτεχνικὰ ἐργαστήρια, ἐν εἰς ἐχρησίμευεν ὡς πρότυπον. Τὰ κέρδη ὅμως αὐτῆς ἔβαινον ἐλαττούμενα, περιῆλθε δὲ βαθμηδὸν ἐν ἐσχάτῃ σχεδὸν ἐνδεία.

Ἀπὸ τοῦ γάμου αὐτοῦ μετὰ τῆς Γερμα-

νῆς ὁ Ραβού δὲν ἐπανεῖδεν αὐτὴν. Ἐνοικίασε μικρὸν οἶκημα ἐν ἄλλῃ συνοικίᾳ· καὶ πολλὴν ἔδειξε δραστηριότητα, πωθῶν νὰ παρασῃ εὐημερίαν τῇ προσφιλεῖ αὐτοῦ συζύγῳ. Τότε ἐγένετο διαδοχικῶς ψάλτης ἐν Σαίν-Μερό καὶ ἠθοποιὸς εἰς Ἀμβιγύ χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὸ ἔργον αὐτοῦ, νὰ ζωγραφίζῃ ὀηλαδὴ ἀγαλματα.

Ἐπανέβλεπεν ἐν τούτοις κάποτε τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ φίλην.

Ἡ Μαρίνα ὅμως ἐγίνωσκε τὰ εἰς αὐτὸν συμβαίνοντα.

Ὅτε ἡ Γερμανὴ ἐγκατέλιπε τὸν σύζυγόν τῆς, ἡ Ἰταλίς ὠργίσθη ἐπίσης καὶ ἴσως περισσότερο διὰ τὴν προδοσίαν, ἥς θῆμα ἐγένετο ὁ ἀτυχῆς Ραβού.

Ὁ τάλας ἠθοποιὸς πρὶν ἀπέλθῃ τῶν Παρισίων μετέβη εἰς τὸ βουλευτάρειον Κλισύ, ἵνα διηγηθῇ τὰς θλίψεις τοῦ τῆ Μαρίνα, ἀποχαιρετῶν δὲ αὐτὴν τῇ ἔδωκεν ἑκατὸν φράγκα διαθεβαίων αὐτὴν ὅτι κατὰ τὴν ἐπάνοδόν του θὰ ἔβλεπε πρῶτην αὐτὴν.

Ἐκτοτε αὕτη δὲν ἤκουσέ τι περὶ αὐτοῦ.

Ἐννοεῖ λοιπὸν πᾶς τις τὴν χαρὰν τῆς ὅτε ἐπανεῖδε τὸν κωμωδόν.

— Δὲν εἶσαι πλουσία, πτωχὴ μου Μαρίνα, εἶπεν ὁ Ραβού ἰδὼν τὸ ἐλεεινὸν οἶκημα αὐτῆς.

— Ἀλλοίμονον! ἐστέναξεν αὐτὴ. Κερδίζω τόσον ὀλίγα!

Ὁ Ραβού ἐκπληκτος ἔβλεπε τὴν εἰς τὸ τόσῳ ἄλλοτε θελκτικὸν πρόσωπον ἐπελθούσαν καταστροφὴν.

Μόνοι οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν πάντοτε ὠραῖοι καὶ ἐκφραστικοί. Ρυτίδες ἠύλακουν τὰς παρεάς καὶ τὸ πωγώνιον.

Ἡ κόμη ἐν τούτοις διετηρεῖτο ἄφθονος.

Ἡ Μαρίνα ἐφόρεσε περὶ τὸν τραχηλὸν αὐτῆς περιδέρκιον ψευδοχρύσου καὶ τὸν πῖλον αὐτῆς θέσασα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἦν ἔτοιμος νὰ ἐξέλθῃ.

— Ποῦ πηγαίνεις; ἠρώτησεν ὁ Ραβού.

— Πηγαίνω διὰ μὸδελο εἰς τὴν ὁδὸν Πηγάλ, εἰς τοῦ συμπολίτου μου Σέης.

— Καὶ πόσα κερδίζεις;

— Δύο φράγκα τὴν ὥραν.

— Αἴ! πάλιν καλὰ.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν εἶναι καθ' ἡμέραν, εἶπε στεναζούσα ἡ Μαρίνα, ἐπειτα δὲν μένω οὔτε δύο ὥρας.

— Μηδαιμὰ πράγματα.

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια;

— Ναί. Διὰ τοῦτο θὰ μοῦ κάμῃς τὴν εὐχαρίστησιν νὰ μείνῃς ἐδῶ.

— Καὶ πῶς νὰ ζήσω;

— Θὰ σκεφθῶμεν.

Καὶ ἀφήρεσε τὸ περιδέραιον ἀπὸ τοῦ τραχήλου τῆς.

Λαθῶν δὲ τὴν μόνην ὑπάρχουσαν ἔδραν ἐκάθησε.

— Κάθησαι ἐκεῖ, εἰς τὴν κλίνην σου, εἶπε καὶ ἄς συνομιλήσωμεν. Κατὰ πρῶτον δὲν θὰ ἔχῃς πλέον ἀνάγκην νὰ πηγαίνῃς διὰ μὸδελο. Ἡ πενία σου ἐτελείωσε, φίλη μου.

Ἡ Μαρίνα παρετήρει αὐτὸν ἐκπληκτος.

[Ἐπεταί συνέχεια].

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΕΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Λοιπόν, ἀφοῦ χωρὶς νὰ συγκινηθῆς παρευρίσκεσο εἰς παρισιανὰς συναναστροφάς, ἔνθα τὰ φλογερὰ βλέμματα ὠραίων νεανίδων εἰς μάτην ἐζήτουν τὸ ἰδικόν σου, ἀφοῦ ἠδυνήθης ν' ἀντιστῆς εἰς τὰ θέληγτρα τῶν εὐγενεστέρων, πλουσιωτέρων καὶ ὠραιότερων νεανίδων τοῦ κόσμου σὺ, ὁ ὑπερήφανος μαρκήσιος Βερβεῖν, ὁ ἀκατάδεκτος, ὁ ἀήττητος, ἠττήθης, ἐν τῷ μέσῳ τῆς καμπανιανῆς αὐτῆς χέρσου.

— Συγχώρησέ με, Σανζάκ...

— Αἴ! δὲν σὲ μέμφομαι διὰ τοῦτο, διότι ὁ ἔρωσ δὲν ἐπιδέχεται προσταγὰς: ἀγαπᾶς, πολὺ καλά, δὲν θὰ σοὶ ἀμφισβητήσῃ κανεὶς τὸ δικαίωμα ν' ἀγαπήσῃς ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν θέλεις. Ἀρκετὰ καλὰ ἐφέρθης ν' ἀπαλλαχθῆς μερικῶν προλήψεων εἰσαὶ τοῦ αἰῶνός σου καὶ βυθίζεις μετὰ τῆς προόδου, μᾶλλον πρὸς τὰ πρόσω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, διότι κατατάσσεσαι εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι εἶναι πεπεισμένοι ὅτι τὸ μέλλον ἀνήκει εἰς τὴν δημοκρατίαν. Ἀποφεύγω λοιπὸν νὰ σοὶ κάμω λόγον περὶ ἀνίσου γάμου. Καὶ μὰ τὸν Θεόν, εἶναι τάχα παράδοξον νὰ νυμφευθῆ εἰς μαρκήσιος μίαν χωρικήν, ἀφοῦ βασιλεῖς συνεζεύχθησαν ποιμενίδας; Νὰ σὲ εἰπῶ, Ἀδριανέ, δὲν ἔνωσ τὸ παράπαν ὅτι ἡ κόρη τῆς Κορδελιέρης φυλάττει χήνας: βεβαίως ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀστῶν: τέλος τὴν ἀγαπᾶς, ἐν ἄλλαις λέξεις τὴν ἔκρινες ἀξίαν σοῦ: εἶναι προφανὲς ὅτι ἡ δεσποινὶς Χρυσουγῆ ἔχει διὰ σὲ ἰδιαιτέραν χαρὴν, τὴν ὁποῖαν δὲν ἔχουν αἱ ὠραῖαι Παρισιναὶ μας. Αὐτὰ ὅλα εἶναι κάλλιστα, ἀλλ' ἀπορῶ πόθεν ἡ κατῆφιὰ σου, ἡ ἀθυμία σου. Τί σημαίνει αὐτό; ἠμολόγησε, ἀγαπητὴ φίλε, ὅτι ἠδυναμην νὰ χαθῶ εἰς ταιαύτας εἰκασίας; Νὰ παραδεχθῶ ἄρα γέ ὅτι ἡ δεσποινὶς Χρυσουγῆ ἀπέριψε τὸν ἔρωτά σου; ὄχι, βεβαίως, τὴν ἀγαπᾶς καὶ σὲ ἀγαπᾶ, πείθομαι περὶ τούτου, καὶ οὔτε παραδέχομαι ὅτι ὁ πατὴρ τῆς δεσποινίδος Χρυσουγῆς ἀπεποιήθη τὴν χεῖρα τῆς κόρης του εἰς τὸν μαρκήσιον Βερβεῖν. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἠξέρω τί νὰ ὑποθέσω.

— "Ω! τὸ γνωρίζω καλῶς ὅτι δὲν δύνασαι νὰ ἐνοήσῃς, ἀφοῦ οὐδ' ἐγὼ τὸ ἔνωσ. Σοὶ εἶπον ἤδη, Σανζάκ, ὅτι κατὶ παράδοξον μοὶ συμβαίνει. Ἐρρίφθην μωρῶς εἰς ἐπιχειρήσιν, εἰς τὴν ὁποῖαν μὲ ὄθησεν ἡ εἰμαρμένη! Καὶ ὅμως τὴν ἀγαπῶ, ναί, τὴν ἀγαπῶ! Ἀχ! καὶ νὰ ἐγνωρίζεις πόσον εἶναι θελκτικὴ! ἔχει ἀγγελικὴν ἀθωότητα καὶ ἀγνότητα. Ναί, θὰ εἶναι πιστεύω δεκαεξὶ ἢ δεκαεπτὰ ἐτῶν, ἀνεπτύχθη καὶ ἔγεινεν ὠραία κόρη, χωρὶς ὅμως νὰ παύσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι καὶ παιδίον. Τίποτε δὲν γνωρίζεις, ἀγνοεῖ τὰ πάντα, ἴσως δὲ καὶ νὰ διακρίνη τὸ κακὸν ἀπὸ τοῦ καλοῦ, εἶμαι βέβαιος ὅτι τίποτε ἄσμενον δὲν ἐπεσκίασε ποτὲ τὴν δια-

νοιάν της καὶ ἐὰν ἤθελε πράξει τὸ κακόν, θὰ τὸ ἔπραττεν ἐν ἀγνοίᾳ της: ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἀγνοεῖ τὰ πάντα, ὅτι εἶναι ἀθώα. Λοιπὸν ἐὰν τὴν ἠγάπησα, τὴν ἠγάπησα καὶ τὴν ἀγαπῶ ἔνεκα τούτου καὶ μόνου. Μὲ παρατηρεῖ μειδιῶσα καὶ μοὶ λέγει πολλὰ πράγματα ἀφελέστατα, τὰ ὅποια, ἀπὸ τοῦ στόματός της ἐξερχόμενα, μὲ κατέθελξαν, ἐκυρίευσαν τὴν ζωὴν μου, διότι ἡ ζωὴ μου τῇ ἀνήκει, Σανζάκ. Καὶ ἀπεχωρίσθην αὐτῆς διὰ παντός, δὲν πρέπει νὰ τὴν ἐπανιδῶ πλέον! Ἡρώτησας τὸν λόγον τῆς μελαγχολίας μου, Σανζάκ, ἰδοὺ αὐτός. Ἡ καρδιά μου πληροῦται συνάμα ἔρωτος καὶ πικρίας.

Μετὰ στιγμιαίαν σιωπὴν ἐπανέλαβε τεθλιμμένως:

— Ἔχεις ἐνώπιόν σου ἓνα δυστυχῆ, ἓνα ἀπηλπισμένον!

— Τότε, ἀγαπητὴ Ἀδριανέ, ἰδοὺ περιστάσις νὰ σοὶ εἴπω ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀελλπίζησαι.

Ὁ νέος ἐκίνησε λυπηρῶς τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ ὑποκόμης ἐπανέλαβεν:

— Εἶναι ἀληθὲς ὅτι δὲν γνωρίζω τὰ κατὰ σέ, διότι δὲν μοὶ ἐξηγήθησ: δὲν θέλεις ἐπὶ τέλους νὰ μοὶ ἐκμυστηρευθῆς. Εἶπες ὅτι ἀπεχωρίσθης αὐτῆς διὰ παντός καὶ ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐπανιδῶς πλέον! Διατί ἀπεχωρίσθης αὐτῆς; διατί δὲν θὰ τὴν ἐπανιδῶς πλέον;

— Σανζάκ, θέλεις νὰ μάθης τὸ πάθημά μου μὲ ὅλας αὐτοῦ τὰς λεπτομερείας;

— Ναί, διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ ἐκτιμῆσω τὰ γεγονότα.

— Λοιπὸν, θὰ μάθης τὰ πάντα, δὲν θὰ σοὶ κρύψω τίποτε. Ἔχεις δικαίον, Σανζάκ, ἀνακουφίζεσθαι τις ὅταν τὴν θλίψιν τοῦ ἐμπιστεύεται εἰς φίλον, νομίζω δὲ ὅτι ὅταν σοὶ εἴπω τὰ πάντα, θὰ ἦμαι ὀλιγώτερον δυστυχῆς. Σοὶ προλέγω δὲ ὅτι θ' ἀπορήσῃς καὶ θὰ καταπλαγῆς ὡς ἐγώ.

Ὁ Ἀδριανὸς βλέπων ὅτι ὁ ὑποκόμης προσήλου πᾶσαν αὐτοῦ τὴν προσοχὴν, ἤρχισε τὴν ἀφήγησίν του, εἰπὼν κατ' ἀρχὰς εἰς ποῖαν κατάστασιν πνεύματος ἀφίκετο εἰς Σαμπινέλ, εἶπε δὲ καὶ τὰ παράδοξα, ἅτινα ἔμαθε περὶ τῶν κατοίκων τῆς Κορδελιέρης, ἐπικληθείσης καὶ Οἰκίας τοῦ Διαβόλου ἔνεκα τῶν ἀλλοκότων τρόπων καὶ τῶν ἰδιοτροπιῶν τοῦ ἰδιοκτῆτου αὐτῆς. Ἀκελούθως διηγήθη τίνι τρόπῳ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κήπον τῆς Κορδελιέρης καὶ πῶς ὑπεδέξατο αὐτὸν ἡ νεανίς. Περιέγραψε μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὴν Χρυσουγῆν, ἀρεσκόμενος ν' ἀπαριθμῆ μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης τὰς φυσικὰς αὐτῆς χάριτας: ὠμίλησε περὶ τῆς χαρᾶς αὐτῆς, περὶ τῶν ἐντυπώσεών της, περὶ τῶν ἀλλεπαλλήλων ἐκπλήξεσών της, οὐδὲ τὴν σκηνὴν, καθ' ἣν ἡ ἄφρωνος ἠθέλησε νὰ φωνεύσῃ αὐτὸν δι' ἐγχειριδίου λησμονήσας. "Ὅτι τῷ εἶπεν ἡ κόρη, ἐπανέλαβεν αὐτὸ σχεδὸν κατὰ λέξιν, ἐπρόδιδε δὲ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν χαρὰν ὀμιλῶν περὶ αὐτῆς καὶ προσπαθῶν νὰ ἐνθυμηθῆ τοὺς λόγους της: ἐνόμιζεν ὅτι εὐρίσκετο πλησίον τῆς Χρυσουγῆς, ὅτι τὴν ἔβλεπεν, ὅτι ἤκουε τὴν φωνὴν της, ὅτι τῷ ὠμίλει. Πᾶσας τὰς ὥρας ἄς διῆλθε μετ' αὐτῆς ἠσθάνετο ὅτι καὶ παλιν τὰς διέρχεται

πλησίον της. Τέλος διηγήθη ὅτι συνέβη τὴν ἐσπέραν εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου.

Μολονότι ἐγνωρίζε τοῦτο ὁ Σανζάκ, προσποιεῖτο ὅμως ὅτι ἀκούει μετὰ μεγίστης προσοχῆς, πολλαχῶς δὲ μάλιστα τῆς ἀφηγήσεως ὅπου ἐδόθη εὐκαιρία, ἄφρινεν ἐκπλήξεως φωνῆν. "Ὅτε ὁ μαρκήσιος κατέπαυσε τὴν ὀμιλίαν, ὁ κόμης ἐπανέλαβε:

— Διάβολε, διάβολε!

Εἶτα δὲ τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης στριζας καὶ τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν ἐφάνη εἰς βαθεῖαν βυθισθεὶς σκέψιν.

ΛΒ'

Δόλιτοι λόγοι.

— Σιωπᾶς λοιπὸν, ἐπανέλαβε μετὰ μικρὸν ὁ μαρκήσιος, σοὶ διηγήθησ ὅτι συνέβη μετὰξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ πατρός της Χρυσουγῆς, καὶ τώρα τὰ γνωρίζεις... Διατί ὁ θυμὸς ἐκείνος, διατί οἱ σφοδροὶ ἐκείνοι λόγοι; Μ' ἐδίωξεν ὡς ἄθλιον, μὲ ἠπέλιψε καὶ νεμίζω μάλιστα ὅτι προφανῶς διενεήθη νὰ μὲ φωνεύσῃ... Διατί; διατί; τὸ ἔνωεις;

— Προσπαθῶ νὰ ἐνοήσω.

— Λοιπὸν, ὄχι, Σανζάκ, δὲν θὰ ἐνοήσῃς περισσώτερα τῶν ὅσων ἐγὼ ἐνόησα: θὰ ἠμολόγησῃς ὅμως ὅτι ὅσα σοὶ διηγήθησ εἶναι πολὺ παραδόξα.

— Ναί, πολὺ παράδοξα, ἐψιθύρισεν ὁ ὑποκόμης.

— Δὲν γνωρίζω τὰς συνεπειὰς τῆς ριψοκινδύνου αὐτῆς ἐπιχειρήσεως, κατὶ ὅμως μοὶ λέγει ὅτι θὰ μοὶ ἦναι ὀλέθρια.

— Μὴ ἔχῃς αὐτὰς τὰς ἰδέας.

— Σανζάκ, ἔχω ἀπαισίους προαισθήσεις.

— Πρέπει νὰ τὰς ἀπομακρύνῃς ἀπὸ τὸν νοῦν σου.

— Εἶναι εὐκολον νὰ τῷ λέγῃς. Τέλος βλέπεις εἰς ποῖαν δυσχερῆ θέσιν εὐρίσκομαι.

— Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ ἐξέλθῃς.

Ὁ νέος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ἀπόλεσα τὴν Χρυσουγῆν, εἶπεν.

Ὁ ὑποκόμης δὲν ἀπεκρίθη, ἐξακολουθῶν νὰ σκέπτηται.

— Μὲ ὅλην τὴν πειρὰν σου, ἐπανέλαβεν ὁ Ἀδριανός, μὲ ὅλην τὴν συνθήειάν σου νὰ θριαμβεύῃς εἰς τὰς δυσκολωτέρας περιστάσεις — διότι σὲ ἤκουσα πολλακίς νὰ λέγῃς ὅτι προσκόμματα δὲν ὑπῆρχον διὰ σέ — δὲν μοὶ δίδῃς καμμίαν συμβουλήν, δὲν δύνασαι νὰ μοὶ εἴπῃς τί πρέπει νὰ πράξω;

— Νομίζω πράγματι ὅτι θὰ ἔχανα τὸν κικρόν μου νὰ ὀμιλήσω τὴν γλώσσαν τοῦ Μέντορος πρὸς τὸν Τηλέμαχον. Ἀφοῦ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ φανῶμεν φρόνιμοι, ἄς γείνωμεν μωροί. Καὶ ὅμως, ἀγαπητὴ Ἀδριανέ, ἄς λάβωμεν τὸν κόπον νὰ σκεφθῶμεν καὶ νὰ ἐξετάσωμεν σοβαρῶς τὸ πρᾶγμα, χωρὶς νὰ πλανηθῶμεν ἀπὸ τὰς ὁρμὰς τῆς καρδίας σου. Γνωρίζω ὅτι δὲν ἔχεις προλήψεις, μολονότι πολλακίς ἀναγκάζεται τις νὰ πιστεύσῃ εἰς αὐτὰς. Ἄς ἐξετάσωμεν καλῶς τὸ πρᾶγμα. Εἶσαι γενναῖος, μεγαλοπρεπῆς: ὅτε ἠσθάνθης τὸν πρῶτον ἔρωτά σου, ἦσο ἐνθουσιώδης καὶ φλογερὸς, ἀνίκανος ὅμως νὰ καταχρασθῆς τὴν ἀθωότητα κόρης ἀνυπεραπίστου, ἡ ὁποία παρεδόδετο εἰς σέ μὴ γνωρίζουσα τὸν κίνδυνον, καὶ ὡς τὸ ἀπλούστατον πρᾶγ-

μα του κόσμου ενόμισες ν' ανυψώσης αυτήν μέχρι σου και νά τήν καταστήσης σύζυγόν σου. Λοιπόν, αγαπητέ μαρκήσιε, άπώλεσες παντελώς τὸ λογικόν, ναί, υπήρξες μωρός... Όλα άποδεικνύουσιν ότι μεγάλην μωρίαν είχες κατά νουν, κάλλιστα δ' έπραξεν ο πατήρ της νέας νά παρέμβη άποτόμως. "Α! ή ψυχρολουσία αυτή βεβαίως θά σε ώφεληση.

Πικρόν μειδιάμα διέστειλε τὰ χείλη του νεανίου.

— Αγαπητέ Άδριανέ, έξηκολούθησεν ο υποκόμης, έλησμώνησες προς στιγμήν τί όφείλεις εις τὸ όνομα, τὸ όποϊόν φέρεις, εις τήν οικογένειάν σου, εις τὰς σχέσεις σου, εις τόν κόσμον, τόν όποϊόν άνήκεις και εις τόν έαυτόν σου. Όταν όνομάζεται τις μαρκήσιος Βερβεϊν, δέν διδει μετά τοςάυτης εύκολίας τὸ όνομά του εις τήν τυχοῦσαν κόρην, όσον και άν ήναι άξιολάτρευτος. Θα κρυγάζης και πάλιν εναντίον μου και θά μοι είπης: «Τήν αγαπῶ!» Καλά, δέν έννωῶ νά σ' έμποδίσω από του νά τήν αγαπᾶς! Αγάπα την, λατρεύε την! Άλλά μή ήσαι τόσοσν άφελής, ώστε νά πιστεύης ότι είσαι ήναγκασμένος νά συζευχθής μίαν κόρην, διότι τήν αγαπᾶς.

Ο υποκόμης ήγειρεν ήρέμα τήν κεφαλήν και τὸ βλέμμα του άπήστραφεν αϊνιδίως.

— Αγαπητέ Άδριανέ, είπε σοβαρῶς, άπατάσαι! θά σοι είπω τί όφείλεις νά πράξης και δύναμαι μάλιστα νά σε βοηθήσω με τὰς φιλικὰς μου συμβουλὰς: άλλ' ή δυσκολία είναι εις τήν εκτέλεσιν.

— Ομίλησε, Σανζάκ, όμίλησε!

— Έάν ήμην εις τήν θέσιν σου, είπεν ο υποκόμης παρατηρῶν άτενωσ τόν νέον, θά εξελαμβανον ως όνειρον ή ως έφιάλτην εκείνο τὸ όποϊόν μοι συνέθη εις Κορδελιέρην, θά τὸ εξήλειπον της μνήμης μου και δέν θά έσκεπτόμην πλέον τήν Χρυσουγήν.

— Άδύνατον! άνέκραξεν ο μαρκήσιος μετά ζωηρότητος.

— Ω! εναντιόνεσαι από τώρα και όμως είναι ή πλέον συνετή συμβουλή, τήν όποϊάν σοι δίδω.

— Τὸ πιστεύω, Σανζάκ, και σ' εύχαριστῶ, άλλ' ή καρδιά μου δέν συναινεί εις ό,τι ήθελε διατάξει τὸ λογικόν μου. Αγαπῶ τήν Χρυσουγήν, δέν είναι κοινός έρωσ ό,τι δι' αυτήν αισθάνομαι, είναι πάθος σφοδρόν, τὸ όποϊόν με ταρασσει, με παραφέρει, με τυφλώνει! Τὰ πάντα θά διεκινδύνουν δια νά πλησιάσω προς αυτήν και τήν επανιδῶ: τήν όργήν του πατρός της, τούς κινδύνους, τόν θάνατον. Σοι είπον ήδη, Σανζάκ, ότι ή κόρη αυτή με υπεδούλωσεν, εις αυτήν άνήκουσιν ή καρδιά μου, ή ψυχή μου, ή ζωή μου. Και σὺ μοι λέγεις νά τήν λησμονήσω! "Α! ποτέ, ποτέ!

Ο Άδριανός εκάμεν άπότομον κίνησιν.

— Έκ της εκπλήξεώς σου δύναμαι νά είπω, προσέθηκεν ο υποκόμης ότι ποτέ δέν σου ώμίλησα τοιουτοτρόπως. Και όμως πολλάκις ο ίδιος μετεχειρίσθησιν αυτήν τήν γλώσσαν. Δέν είναι άληθές;

— Ναί.

— Και είχες δικαίον τότε, ως έχω εγώ τώρα. Είσαι τυφλωμένος, αγαπητέ, και

εγώ θέλω νά σοι άνοιξῶ τούς όφθαλμούς. Θέλω νά σε κάμω νά ίδης τήν βαθείαν άβυσσον εις τὸ χείλος της όποίας βυθίζεις. Πολλάς μωρίας, πολλάς άνοησίας δύναται τις νά πράξη είναι όλα αυτά της νεότητος άποτελέσματα, άλλά και εις πλείστας όσας περιστάσεις ο γάμος είναι πράγμα μωρόν και γελοϊόν, από τὸ όποϊόν πρέπει νά προφυλαχθής. Και θά έσκέπτεσο λοιπόν σὺ νά νυμφευθής; σὺ! "Ω! πῶς θά έγέλων οι φίλοι μας, εάν τὸ έγνώριζον! "Ελα δά, αγαπητέ, μόλις είσαι εικοσιέξ έτων και έχεις καιρόν νά βάλης τὸ σχοινί στό λαιμό σου.

» Επανέρχομαι εις τήν δεσποινίδα Χρυσουγήν. Ποία είναι ή κόρη αυτή, δέν γνωρίζεις: τὰ άγνωστὰ όλα ως και τὸ όνομα του πατρός της! άλλ' αυτό είναι άνήκουστον! έχει άγγελικὴν άθωότητα και άγνότητα... είναι αυτοί λόγοι έραστοῦ, άλλά δέν της διακμφισθητῶ καμμίαν από τὰς άρετὰς αὐτὰς: τούναντιόν μάλιστα όμολογῶ, ως μοι τήν περιέγραψας, ότι έχει θεσπέσιον κάλλος, ότι ή ώραιότητης της καταντᾶ ιδεώδης. Και όμως, αγαπητέ Άδριανέ, βλέπω ότι υπάρχει τι, τὸ όποϊόν έμποδίζει τόν θυμασμόν μου. Δις ή τρίς κατά τήν αφήγησίν σου ήλθεν εις τὰ χείλη σου λέξις, τήν όποϊάν άντικατέστησας δια της λέξεως άθωία, ή όποία έχει περίπου τήν αυτήν σημασίαν. Σε ήκουσα μετά μεγίστης προσοχής, μεταβαίνων από της μίας εκπλήξεως εις τήν άλλην. Είναι εκπληκτικόν ό,τι περι της κόρης αυτής μοι είπες, περι της γλώσσης της, περι τῶν τρόπων της, περι της προς σε συμπεριφοράς της. Βεβαίως ποτέ δέν καταντᾶ εις τοιοῦτον βαθμόν ή άφέλεια μίας κόρης. Είναι πράγματι ήλίθιος; Πιστεύω μάλλον ότι δέν είναι, έν όμως είναι βέβαιον, ότι τὸ πνευμά της κυμαίνεται εις τὰ σκότη. Δέν έμαθε τίποτε και δέν γνωρίζει τίποτε: δέν έννοεί τὸ κακόν και τὸ καλόν, άπορῶ δέ εάν έχη μόνον τήν συναίσθησιν του όρθου και του μη όρθου. Έν πάση όμως περιπτώσει, δέν θά έτόλμων νά διαβεβαιώσω ότι έχει τήν δύναμιν του σκέπτεσθαι. Τὰ παντα εις τὸ πνευμά της είναι άόριστα. Η άτυχής κόρη ζή εγκκαταλειμμένη εις τήν τύχην της και παραδεδομένη εις τὸ όρμέμφυτον του άνθρώπου. Τὸ τοιοῦτον μετέχει άγριότητος.

» Και θέλεις νά κάμης μαρκησίαν αυτήν τήν... άθώαν; Τή άληθεία, είναι γελοϊόν... Άλλά σε έμάγευσε λοιπόν αυτή ή άφελής, ή παιζουσα με τὰς χρυσαλλίδας; "Ω! είναι γελοϊόν! "Α! νά σοι είπῶ, εάν δέν ήμην φίλος σου, εάν δέν σε άκτειρον, θά έγέλων μαζί σου».

Ο Άδριανός έγέμετο έρυθρός, ένδομύχως δ' έλεγε:

— Έχει δικαίον ο Σανζάκ.

Και συγκεχυμένος έταπεινώσε τήν κεφαλήν.

— Καλά, εκτύπησα εκεί ποῦ θέλω, διενόηθη ο υποκόμης.

Και σατανικόν μειδιάμα διέστειλε τὰ χείλη του. Είτα, ώσει ώμίλει προς έαυτόν, είπε βραδέως:

— Τούλάχιστον ως παλλακίς, ναί, άλλ' ως μαρκησία!...

Ο Άδριανός άνεσκήρτησε, τούτο δέ δέν παρήλθεν άπαρατήρητον εις τὸ όξύ του υποκόμητος βλέμμα.

Έμειδίασε και πάλιν ο υποκόμης, οι όφθαλμοί του άπήστραφεν και είπε καθ' έαυτόν:

— Θα τόν καταφέρω. Είμαι βέβαιος.

Μετά στιγμιαίαν σιωπήν επανέλαθεν:

— Και έπειτα δέν είναι αυτό μόνον, αγαπητέ Άδριανέ, άκομη τὸ έν μέρος του νομίσματος εξητάσαμεν. "Ας όμιλήσωμεν τώρα περι του πατρός. Ποίος είναι ο άνθρωπος αυτός; Η Δουλσιναιία σου — έπειδή όμοιάζεις όλίγον προς τόν δόν Κιχότον, τολμῶ νά δώσω τὸ όνομα αυτό εις τήν άφελή σου κόρην — ή Δουλσιναιία σου γνωρίζει ότι είναι πατήρ αυτής, και αυτό άρκεί: τί είναι όμως, τί ήτο, κανείς δέν γνωρίζει. Πόθεν έρχεται; έπίσης κανείς δέν τὸ γνωρίζει. Κρύπτει τὸ όνομά του, κρύπτει τὸ παρελθόν του, ως κρύπτει και τὸ άτομόν του. Προφανές ότι φοβείται μή αναγνωρισθῆ, και άπόδειξις τῶν λόγων μου είναι ο μυστηριώδης βίος του, αί προσυλάξεις του. "Οθεν, εάν τὸ άγνωστον αυτό πρόσωπον φοβείται μή αναγνωρισθῆ, εάν κρύπτει τὸ όνομα και τὸ παρελθόν του, τὸ κάμνει βεβαίως, διότι υπάρχει κάτι φρικτόν εις τόν βίον του. Κρύπτει τὸ όνομά του, διότι πιθανῶς είναι έστιγματισμένος και κατηραμένος, κρύπτει τὸ παρελθόν του, διότι έχει συμφέρον νά λησμονηθῆ, νά ταφῆ έν τῆ σκοτίᾳ. Θέλεις νά μάθης τί κατ' ουσίαν φρονῶ; Λοιπόν είμαι πεπεισμένος ότι ο άνθρωπος αυτός είναι άθλιος... Εκείνο τὸ όποϊόν κρύπτει, άποτελεῖ τὸ αἰσχός του!

— "Ω! Σανζάκ!

— Αγαπητέ Άδριανέ, δέν άρκεί μόνον νά διακαρτύρῃσαι δια νά μοι άποδείξης ότι ένδεχόμενον ν' άπατῶμαι, πρέπει νά δυνηθῆς νά μοι εξηγήσης τήν διαγωγὴν του άνθρώπου αυτού, νά δυνηθῆς νά μοι είπης διατί κατεδίκασε τόν έαυτόν του νά ζῆ εις Κορδελιέρην, ή όποία είναι φυλακή, ως σὺ αυτός λέγεις. Και έπειτα άδικόφρον! Τὸ άτομόν αυτό, τὸ όποϊόν άπόψε παρ' όλίγον νά σε δολοφονήσῃ, δέν είναι βεβαίως ο πενθερός τόν όποϊόν ώνειρεύθης.

» Είναι παράφρων, λέγουν οι κάτοικοι, Μά τήν άλήθειαν ό,τι σοι διηγήθησαν περι αυτού και ό,τι είδες, σημαίνουν φανερά ότι τὸ λογικόν του δέν είναι έν καλή καταστάσει. Εάν έχη πράγματι βεβλαμμένον τόν έγκέφαλον, και εξ' άπαντος άρχίζω νά τὸ πιστεύω, πολλά δύναται ν' άποδώσωσιν εις τήν τρέλλαν των, και μεταξύ άλλων τόν παράδοξον τρόπον κατά τόν όποϊόν άνέθρεψε τήν θυγατέρα του. "Α! ή δυστυχής κόρη είναι τῆ άληθεία, άξία οίκτου, και έννοῶ τὸ αἰσθημα, τὸ όποϊόν σοι ένέπνευσεν. Από της παιδικῆς της ήλικίας, άποχωρισθεῖσα του κόσμου, έζησε μόνη, ως ζῆ ήδη φυλακισμένη κρυμμένη... Είναι θῦμα! Εάν ο πατήρ της δέν είναι άτυχής τις έστερημένος του λογικού, είναι μυσαρός, εάν δέν είναι άφρων, ή δυστυχής Χρυσουγή διατελεῖ εις φρικαλέαν κατάστασιν. Ρίγος με καταλαμβάνει, όσάκις σκεφθῶ τήν λυπηρὰν τύχην, ή όποία της έπιφυλάσσεται».

Ὁ μαρκήσιος ἐγένετο κάτωχρος.

— Σανζάκ, μὲ τρομάζεις! ἀνέκραξε.

— Καὶ ὅμως, ἀγαπητέ Ἀδριανέ, ἐξαλείφω ὅσον δύναμι τὰ ζοφερά χρώματα τῆς εἰκόνος. Θέλεις νὰ σοὶ εἶπω τί θ' ἀπετέλει τὴν εὐδαιμονίαν τῆς Χρυσουγῆς, τί θὰ τὴν ἐσώζεν;

— Ναί.

— Λοιπὸν, πρέπει νὰ τὴν ἀποσπάσῃς τὸ ταχύτερον ἀπὸ τὴν ἀπαισίαν ἐκείνην κατοικίαν, εἰς τὴν ὁποίαν πνίγεται, μαρκίνεται, φθίνει ἡσύχως, καὶ ἐνθα ἐπὶ τέλους θὰ ἀφαιρεθῆ μισραϊῶς ὅ,τι τῇ μένει ἐκ τοῦ λογικοῦ τῆς.

— Ναί, ἀλλὰ πῶς, πῶς;

— Πῶς; τὴν ἀγαπᾶς, σὲ ἀγαπᾶ, καὶ μ' ἐρωτᾶς ἀκόμη;

— Τί, μὲ συμβουλευεῖς νὰ τὴν ἀπαγάγω;

— Ὅχι, διότι δὲν δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἀπήχθη μία κόρη ἀκολουθοῦσα ἐκουσίως ἓνα νέον.

— Ἔστω, ἀνταπήνησε, παραδέχομαι ὅτι ἡ Χρυσουγὴ συγκατατίθεται νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ· εἴπειτα ὅμως;

Ὁ ὑποκόμης ἐρρίγησεν ἐξ ἀνυπομονῆσας.

— Ἐπειδὴ δὲν δύναται νὰ γείνη σύζυγός σου, θὰ τὴν ἔχῃς παλλακίδα σου, ἀπεκρίθη κυνικῶς.

— Ὅχι, εἶπεν ἐντόνως ὁ νέος.

Ὁ ὑποκόμης συνωφρῶθη δῆξας τὰ χεῖλη.

— Τότε, ὑπέλαθε, δὲν ἔχω πλέον τίποτε νὰ σοὶ εἶπω. Δὲν τὴν ἀγαπᾶς.

— Ἄλλ' ἀκριβῶς, διότι τὴν ἀγαπῶ, δὲν θέλω...

— Ἐλα δά, διέκοψεν αὐτὸν ὁ Σανζάκ, ὑψῶν τοὺς ὄμους, ὁ ἔρωσ δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ χωρὶς νὰ αἰσθάνεται τις τὸν πόθον ν' ἀποκτήσῃ ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾶ. Ἄλλως δὲν σὲ συμβουλευῶ τίποτε, σοὶ ὑποδεικνύω μόνον ἐν μέσον διὰ νὰ σώσῃς τὴν νέαν ἀπὸ τῆς ἠλιθιότητος· σοὶ λέγω ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θὰ ἔκαμνον ἐγώ, ἐὰν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου καὶ τίποτε περισσότερον. Ἐὰν ἐνδιαφέρομαι διὰ τὴν δεσποινίδα Χρυσουγῆν, ἐνδιαφέρομαι ἕνεκα σοῦ, ἄλλως πολὺ ὀλίγον θὰ μ' ἐμελεν ἐὰν ἦναι ἠλίθιος ἢ μωρῶ. Ἀλλὰ πρὸς τί αἱ συζητήσεις; Ἀφοῦ ὁ Ἀδριανὸς Βερθεῖν, ὁ ζωηρὸς πολίτης τῶν Παρισίων, δεικνύεται τώρα ἐνδιαστικῶς ὡς μοναχός, δὲν δυνάμεθα νὰ συνηνοθηθῶμεν.

— Εἶσαι δηκτικὸς, Σανζάκ.

— Αἶ! ἀγαπητέ μου, καὶ ἀγίου ἀκόμη τὴν ὑπομονὴν θὰ ἐξήντηλεις.

— Βεβαίως, πολλάκις εἶπον καθ' ἑαυτόν: ἡ Χρυσουγὴ δὲν δύναται νὰ μείνῃ κλεισμένη εἰς Κορδελιέρην, ἀλλ' εἶναι σοβαρὸν νὰ τὴν ἀρπάσω ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς.

— Καὶ δὲν σημαίνει λοιπὸν τίποτε ὅταν βλέπῃς θνήσκον τὸ πνεῦμά τῆς, ὅταν βλέπῃς τὴν δυστυχῆ αὐτὴν κόρην ἀποβαίνουσαν ἠλίθιον; Ἄκουσε, ἀγαπητέ ὅταν σοὶ ἦναι τόσοσιν ὀδυρόντων ἀπὸ τῆς ἀποδόσεως μεγάλῃν ὑπηρεσίας, μοὶ προξενεῖς οἶκτον μὲ τοὺς ἀνοήτους σου ἐνδοκισμούς.

Ὁ μαρκήσιος ἔμεινεν ἐπὶ στιγμὴν σιωπηλός, μὲ τὴν κεφαλὴν κατω νεύουσαν. Ἐν-

νόητον ἀπέβαινεν ὅτι λυσσώδης πάλῃ αἰσθημάτων ἀντιθέτων συνέβαινεν ἐν τῇ καρδίᾳ του. Ὁ ὑποκόμης ἐκάλυπτεν αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματός του, ἐνῶ τὸ μείδιμά του διέστελλε τὰ τρέμοντα αὐτοῦ χεῖλη.

— Λοιπὸν; ἐπανέλαθεν, ὅτε ὁ Ἀδριανὸς ὕψωσε τὴν κεφαλὴν.

— Ἀναγκάζομαι νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἔχεις δίκαιον, Σανζάκ, ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος.

— Ἐλα δά, ἀνέκραξεν ὁ ὑποκόμης.

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπήστραψαν ἐκ χαρᾶς διὰ τὸν θρίαμβόν του.

— Ναί, ἐπανέλαθεν ὁ νέος, ἐννοῶ ὅτι πρέπει ἀντὶ πάσης θυσίας ἡ Χρυσουγὴ νὰ φύγῃ τῆς Κορδελιέρης.

— Κάλλιστα.

— Ἐπὶ ἐν ἔτος, ἐπὶ παραδείγματι, δύναται τις νὰ τὴν τοποθετήσῃ εἰς ἀσφαλῆ οἰκίαν, νὰ τὴν ἐπιτηρῇ καὶ νὰ τὴν περιποιεῖται.

— Ἀγαπητέ, αὐτὸ ἀφορᾷ σέ, ἀνταπήνησεν ὁ ὑποκόμης μετὰ τόνου σπουδαίου ἄμα καὶ εἰρωνικοῦ, ὅταν τὸ πρᾶγμα φθάσῃ ἐκεῖ, τότε θὰ ἴδῃς τί πρέπει νὰ κάμῃς.

Καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτόν.

— Ἐχει ἀκόμη ὀλίγον ἐνδοκισμόν, ἀλλὰ δὲν σημαίνει τίποτε. Ὁ ἔρωσ μόλις ἤδη γενᾶται κατόπιον δὲ θὰ ἔχῃ φλογερὸν πάθος μὲ τὰς παρφορίας του καὶ πάντα τὰ παρεπόμενα. Θὰ ὑποδαυλίσω τὸ πῦρ καὶ θὰ παραγάγω πυρκαϊάν.

Ὁ Ἀδριανὸς ἐπανέλαθεν:

— Ἡ ἀτυχὴς κόρη οὐδὲν ἀπολύτως γνωρίζει ἐκ τῶν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου· πρέπει νὰ τὴν παιδαγωγήσω.

— Σὲ συμβουλευῶ νὰ τὴν οἰκτείρῃς! ἀπεκρίθη ὁ ὑποκόμης.

Καὶ ἐμειδίασε δεῖξας τοὺς ὀδόντας.

Ὁ νέος προσέβλεψεν αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως, εἴτε διότι δὲν ἤκουσεν, εἴτε διότι δὲν ἐνόησεν.

— Ἀγαπητέ Ἀδριανέ, εἶπεν ὁ ὑποκόμης, γενόμενος πάλιν σοβαρός, πρέπει ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν ν' ἀπαχθῇ ἡ ἄξιολάτρευτός σου ἐκ τῆς φυλακῆς τῆς.

— Δὲν ὁμιλεῖς διόλου περὶ δυσκολιῶν, Σανζάκ.

— Ἐγὼ ἀπήνησα εἰς τὴν ζωὴν μου σπουδαιότερας, περιττὸν δὲ νὰ σοὶ εἶπω ὅτι δύνασαι νὰ ἐλπίσῃς εἰς ἐμέ· θὰ σὲ βοηθήσω.

— Τέλος πῶς θὰ ἐνεργήσωμεν;

— Ἀγαπητέ, τὰ ἀπλούστερα μέσα εἶναι πάντοτε τὰ καλλίτερα. Μοὶ εἶπες ὅτι ἡ δεσποινὴ Χρυσουγὴ γνωρίζει ἀνάγνωσιν.

— Ναί!

— Λοιπὸν θὰ τῇ γράψῃς.

— Ἔστω. Ἀλλὰ πῶς θὰ τῆς στείλω τὴν ἐπιστολήν μου;

— Εὐκολώτατον. Συνήθως εἶναι μόνῃ εἰς τὸν κήπον, γνωρίζεις τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον μένει συνήθως καὶ κάλλιστα εἰμπορεῖς νὰ ἀναβῆς εἰς τὸν τοῖχον. Ἐννοεῖς, αἶ; Ὁ ἐκλέξῃς τὴν κατάλληλον στιγμὴν διὰ νὰ τῆς κάμῃς νεύμα. Τότε θὰ στρέψῃ ἐκείνη ζωηρῶς τὸ πρόσωπον, θὰ ζητήσῃ νὰ σὲ ἴδῃ καὶ θὰ σὲ ἴδῃ. Θέτεις τὸν δακτυλὸν εἰς τὰ χεῖλη διὰ νὰ τῇ παραστήσῃς ὅτι ὀφείλει νὰ σιωπήσῃ καὶ θὰ σὲ ἀκούσῃ, ἔσο βέβαιος· αὐτὸ

γίνεται ἐξ ὁρμεμύτου. Τότε τῆς ρίπτεις εἰς τοὺς πόδας τῆς τὴν ἐπιστολήν, εἰς τὴν ὁποίαν διὰ νὰ ἔχῃ βάρος, βάλλεις μίαν μικρὰν πέτραν.

— Καὶ ἐὰν ἡ ἐπιστολὴ περιπέσῃ εἰς χεῖρας τοῦ πατρός!

Ὁ ὑποκόμης ὕψωσε τοὺς ὄμους.

— Ἀγαπητέ Ἀδριανέ, ἀνταπήνησε, βλέπω ὅτι δὲν γνωρίζεις τὰς νέας καὶ τὰς γυναῖκας ἐν γένει. Ἡ πανουργία εἰς αὐτάς εἶναι φυσικὴ καὶ εἰς τὰς ἀπλουστεράς ἀκόμη καὶ εἰς τὰς ἀφελεστεράς· καὶ αὐτὸ προέρχεται ἐξ ὁρμεμύτου. Ἔσο ἡσυχός, ἐὰν ἡ Χρυσουγὴ, ἀφοῦ ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιστολήν σου, δὲν τὴν καταστρέψῃ, εὐκόλως θὰ τὴν ἀποκρύψῃ ἀπὸ τὰ βλέμματα τοῦ πατρός τῆς καὶ τῆς φοβερᾶς ἀφώνου γυναίκος. Εἰς τὴν ἐπιστολήν λοιπὸν αὐτὴν θὰ τῆς λέγῃς νὰ εὑρεθῇ κατὰ τὴν προσδιωρισμένην ὥραν εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου.

— Καὶ ἐὰν δὲν ἔλθῃ;

— Σὲ ἀγαπᾶ καὶ θὰ ἔλθῃ. Φυσικῶς θὰ ἐνεργήσωμεν τὴν νύκτα, διὰ νὰ μὴ ἐπισύρωμεν τὴν προσοχὴν τῶν περιέργων χωρικών. Καλὴ ἄμαξ καὶ δύο ρωμαλέους ἵππους, τὴν ὁποίαν θὰ φέρω ἀπὸ τοὺς Παρισίους, θὰ μᾶς περιμένῃ εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν βημάτων ἀπὸ τῆς Κορδελιέρης. Ἐν τῷ μεταξύ καλῶς θὰ πράζωμεν, ἀγαπητέ Ἀδριανέ, εὐθύς αὖριον τὸ πρωὶ ν' ἀναχωρήσωμεν ἀπὸ τὸ Σαρπινέλ.

— Ὅπως θέλεις.

— Καὶ νὰ ὑπάγωμεν εἰς Σικκούρ νὰ περάσωμεν τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας.

— Ἔστω.

— Καὶ μεθαύριον ἐπιστρέφομεν εἰς Παρισίους, διότι καὶ σὺ καθὼς καὶ ἐγὼ ἔχομεν νὰ λάβωμεν μέτρα, δὲν εἶναι δὲ πολλὰί πέντε ἢ ἕξ ἡμέραι διὰ νὰ ἐτοιμάσωμεν τὰ πάντα καὶ ν' ἀποφασίσωμεν τί ἕκαστος πρέπει νὰ πράξῃ.

Καὶ παρετήρησε τὸ ὄφρολόγιόν του.

— Ἡ ὥρα ἐπέρασε γρήγορα μὲ τὴν ὀμιλίαν, ἐπανέλαθε· πλησιάζει τὸ μεσονύκτιον.

Ὁ μαρκήσιος ἠγέθη. Ἀφοῦ δὲ αὐτὸς καὶ ὁ ὑποκόμης διήμεψαν λέξεις τινὰς, ἀπεχωρίσθησαν.

[Ἔπεται συνέχεια.]

Π.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Κ. Π. Βῶλον. Διεύθυνσις διορθώθη.—κ. Β. Α. Μιχαηλίδου. Βιβλία ἀπεστάλησαν ἐπὶ συστάσει.—κυρίαν Μαρίαν Α. Γ. Μελιτοπούλου. Συνδρομὴ τρ. ἔτους ἐλήφθη.—κ. Μ. Μ. Μελιτοπούλου. Ἐλήφθησαν ρουβλία 11. ἀντίτιμον συνδρομῆς καὶ σειρᾶς «Ἀπομνημονευμάτων». Βιβλία ὑμέτερα κλ. ἀπεστάλησαν ἐπὶ συστάσει.—κ. Ἐμ. Β. Σύρον. Ἐλήφθη. Ἐγράψαμεν.—κ. Ε. Ρ. Ἀλεξάνδρου. Ἐλήφθη. Συναλλαγματικὴ. Περιμένομεν καὶ τὴν διὰ τοῦ ἐτέρου μέσου. Δὲν ἐπροσθάσαμεν νὰ παραδώσωμεν σειρᾶς, δι' ὃ λαμβάνετε ταχυδρομικῶς μόνον 4, ἀπὸ ἀριθ. 28 μέχρι σημερον. Πρὸς τὸν ἐν Μίτ. Γάμαρ. κ. Α. Γ. Α. Ἀποστέλλεται τὸ φύλλον. Γράψατε καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἐν Δαμιάτῃ νέου συνδρομητοῦ. Ἐλλείποντα φυλλάδια ἀπεστάλησαν εἰς πάντα. Συνδρομὴ τοῦ ἐν Μασούρα Δ. Ιω. δὲν ἐλήφθη. Σημειώσατε τοὺς ἐλλείποντας ἀριθ. τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Παντ. Καλ. ἵνα ἀποστείλωμεν αὐτοὺς· ἡ ἀποστολὴ ἐπεληφθη. Ἀναμένομεν ἐπιστολήν σας.—κ. Ἀντ. Παπ. Βραϊλάου. Ἐλήφθη συναλλαγματικὴ. Εὐχαριστοῦμεν.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ

Είς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ εἴδους τούτου καὶ λαθρινώδους ἐκτάσεως κατάστημα εὐρίσκεται πλοῦτος οὐκ ἐν ἑλευουργικῆς, κρυσταλλουργικῆς καὶ ἀγγειοπλαστικῆς τέχνης, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπεσκέφη ἐσχάτως τὰ διάφορα κέντρα τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐπαξίως τοῦ ὀνόματος πλουτίσῃ τὸ κατάστημά του.

Τὸ ΛΟΥΒΡ εἶνε τὸ μόνον κατάστημα τοῦ εἴδους του, ὅπερ ἐπλουτίσθη ἐφέτος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μὲ κομψά, εὐθηνὰ καὶ ὠραία σκευὴ καὶ προσδοκῆ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινοῦ τῆς τε πρωτεύουσῃς καὶ τῶν ἐπαρχιών.

Τιμαὶ μέτρια καὶ ὠρισμένα.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθῆναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	άν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	Ὀλύμπια	άν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Ἀθῆναι	» 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	(ἄφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	(ἄφ. 10.03	12.50	3.00	—	Λεγαῖνὰ	(ἄφ. —	7.00π	3.40	5.05μ
	άν. 10.23	—	3.15	4.20μ		(ἄφ. —	—	8.50	5.18
Ἀκράτα	(ἄφ. 12.56	—	5.08	7.25	Πάτραι	(ἄφ. —	—	11.00	7.45
	άν. 12.59	6.00π	5.10	—		(ἄφ. —	—	—	—
Ἀίγιον	(ἄφ. 2.02	7.10	6.00	—	Ἀίγιον	(ἄφ. —	—	—	—
	άν. 4.15	9.15	7.20	—		(ἄφ. —	—	—	—
Πάτραι	(ἄφ. 3.40	7.15	4.45μ	—	Ἀκράτα	(ἄφ. —	—	—	—
	άν. 6.18	9.45	7.40	—		(ἄφ. —	—	—	—
Λεγαῖνὰ	(ἄφ. 6.23	9.50	6.45π	—	Κόρινθος	(ἄφ. —	—	—	—
	άν. 6.23	9.50	6.45π	—		(ἄφ. —	—	—	—
Πύργος	(ἄφ. 8.10	11.40	8.55	—	Ἀθῆναι	(ἄφ. —	—	—	—
	άν. 6.30π	11.55	—	5.00		(ἄφ. —	—	—	—
Ὀλύμπια	ἄφ. 7.25	12.50	—	5.55	Πειραιεὺς	ἄφ. 5.00	7.35	—	3.55

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	άν. 11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	άν. 6.30π	9.45π (2)
Ἄργος	ἄφ. 2.20	3.50	Ναύπλιον	» 8.45	12.15
Ναύπλιον	» 3.00	4.25	Ἄργος	» 9.25	1.20
Τρίπολις	» 6.10	7.20	Κόρινθος	ἄφ. 11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρά	—	—	—	2.35
Βαρβολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρβολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρά	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

*. Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως, (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευὴν. — Μεταξὺ Μύλων Ἄργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαρσοστοχίαι καθ' ἑκάστην.

Η ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δε Ἀμίτσις εὐρίσκεται ἐν τῷ Βιθλιοπωλεῖῳ μας, ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10, καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀθῆναι, Ὀδὸς Ἀριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Χάρτες τυπογραφικῶς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖοσκαί μή. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτρια.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ
ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ
ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ:
ΤΟ ΠΕΡΙΛΕΓΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ
Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ
ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ πιστῶς ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διηρημένων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθῆναις εἰς τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορίνθου», ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 10 ἀντὶ **ΦΡΑΓΚΩΝ 25.**

(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντὶ φρ. 17, ἐλεύθ. ταχυδρομικῶν τελευθ.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ ἤτοι: ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ ἐπὶ τῇ βίσει τῶν νεωτέρων καὶ δοκιμωτέρων παιδιατρικῶν συγγραμμάτων ὑπὸ Κ. Κυριαζίδου, ἱατροῦ καὶ ὑφηγητοῦ τῆς Παθολογίας τῶν παιδῶν ἐν τῷ Ε. Πανεπιστημίῳ μετὰ 21 εἰκόνων. Ἄδελφ. 3, 50, χρυσὸδ. 4, 50.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἔναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κορυφὸν τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ
εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη κολώνια παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευασμένη καὶ πλουμένη κατ' ὄκαν εἰς συγκαταβατικὴν τιμὴν. Διὰ τοὺς κούρεῖς γίνεται ἰδιαίτερα συμφωνία.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἐν Νέῳ Φαλήρῳ καὶ εἰς συμπεροσαν τιμὴν τὸ «**EDEN**», μαγαζεῖον εἰς θέσιν μαγευτικὴν καὶ κατάλληλον διὰ ξενοδογεῖον, καφενεῖον, ἢ ζυθοπωλεῖον. Πληροφορίαι παρὰ τῷ ζυθοπωλεῖῳ ἢ ΗΒΗ πλατεῖα Ὀμονοίας.

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ

Ἄπαντα ἡ σειρά τῶν κατωτέρων Μαθηματικῶν διὰ τοὺς ἐξετασθησομένους διὰ τὴν Στρατ. ἢ Ναυτ. Σχολήν. Πρὸς δὲ ἄνωτ: Ἀλγέβρας, Τριγωνομετρίας, Ἀναλυτικῆς καὶ Περιγραφικῆς Γεωμετρίας, Διαφορικῆς κλ. κλ. διὰ τοὺς φοιτητὰς, ὑπὸ ἀρχαίου καθηγητοῦ τῆς Στρατ. Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων καὶ τοῦ Πολυτεχνείου. — Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ ΜΕΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΩΝ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ τῆς Ἀ' ΡΑΦΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ, ὑπὸ Ι. Γ. Σπυριδίου, δ. φ. καθηγητοῦ. — Ἀναλαμβάνων τὴν ἔκδοσιν τοῦ χρησιμωτάτου τούτου βιβλίου παντὶ φιλοπόσει καὶ ἰδίᾳ τῇ σπουδαίῳ νεότητι ὁ ἐν Κερκίρᾳ ἐκδότης κ. Σπυριδίου Γουλιῆς, ἐπικαλεῖται τὴν συνδρομὴν τῶν περὶ τὰ γράμματα σχολαζόντων. Ἴνα δὲ τοῖς πᾶσι καταστή προσίτον, ὥρισεν τὴν τιμὴν ἐκάστου σώματος λεπτὰ 50. — Συνδρομητὰ ἐγγράφονται καὶ παρ' ἡμῖν.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ διαθέτει μίαν ἢ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην, ἢ καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μεταβαίνοσα πρὸς παράδοσιν μαθημάτων εἰς μικροὺς παῖδας ἢ κορσισια. — Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΧΑΡΤΟΠΟΛΕΙΟΝ
ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ
Ἀθῆναι, ὁδὸς Αἰόλου, ἀρ. 192, ἔναντι ξενοδοχείου Στέμματος
ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ:
Eidler et Krische, Hanovre. — Laroche Joubert et Cie Angouleme, Paris.
F. Rolinger Meidlin et Lassner et Ascher Wien

Ἐκτυπῶνται ἐπισκεπτήρια στιγμιαίως παντὸς εἴδους ὡς καὶ λιθογραφημένα ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν καὶ φακέλλων — χαράσσονται σφαγιδὲς παντὸς εἴδους. Ἐνταῦθα πωλεῖται καὶ μελάνη τύπου ἀγγλικῆ ὡς καὶ συμπεκνωμένη. Πάστα πολυγράφου — γραφίδες Διαδόχου — μεγάλη συλλογὴ χρωμάτων καὶ ἐλαιοχρωμάτων — ἐργαλεῖα ἀρχιτεκτονικῆς κτλ. κτλ.

Τιμαὶ μέτρια. — Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

Hebe's Hair Restorer
Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶνε βαφὴ, ἀλλ' ἐπαναδίδει εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν χροίαν διὰ τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιβλαβὴν οὐσίαν περιέχει.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Λουδίνῳ
Εὐρίσκεται ἐν Ἀθῆναις μόνον εἰς τὸ Βιθλιοπωλεῖον τῆς Κορίνθου, ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10, καὶ πωλεῖται ἐκάστη φιάλη ὀσφρακίως ὀκτώ. (Διὰ τὰς ἐπαρχίας 9)

hebe's hair restorer

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ ΓΝΗΣΙΟΙ εὐρίσκονται ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ κ. Π. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ πλουτέμενοι εἰς φιάλας ἢ κατ' ὄκαν. Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὄλων τῶν ἐπιδορπέων Εὐρωπαϊκῶν, καὶ συνιστῶνται παρὰ τῶν ἱατρῶν εἰς ἀσθενεῖς. Ἀπλὴ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων.

Ὀδὸς Μουδῶν, 11. 5

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ
Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ
Ἀθῆναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθ. 39.
Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμίσων, φακόλ, κομβίων, χειροκτιῶν, μπαστουνίων, ὑμβελίων, φανελλῶν κλπ. ἀνδρικών εἰδῶν. Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς. Λαίμοδεταὶ κατὰ παραγγελίαν.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τοῦ ΣΟΥΡΗ ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεώς του μέχρι τοῦ 1892 πωλεῖται ἐξαιρητικῶς διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀντὶ φρ. 50. — Ἐπίσης καὶ τὰ ἅπαντα τοῦ Σουρῆ (τόμοι 5) ἀντὶ φρ. 12. Ἐκαστος τόμος ἰδιαίτερος φρ. 2, 50.

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ Σ. ΔΕΝΑΞΑ Ὀδὸς Σταδίου 63. Βισάντιο, λευκὸν καὶ μεῦρον, Μαλβαζία, Νέκταρ, Βορδῶ, Ζαμάικα. Οἶνοι κοινὸς πρὸς 80 λεπτὰ τὴν ὄκαν. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. Δεναξᾶ ἐβραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.